

UPADESA UNDIYAR

Om Namo Bhagavate Sri Arunachalaramanaya

JOHDANTO

MICHAEL JAMES

Kuten *Ulladu Narpadu (Todellisuuden Neljäkymmentä Säettä)* ja jotkin muut Bhagavan Sri Ramanan tärkeät tamilityöt, *Upadesa Undiyar* kirjoitettiin Sri Maruganarin kehotuksesta. Ymmärtääksemme *Upadesa Undiyarin* sisällön asianmukaiselta näkökulmalta, meidän on välttämätöntä ymmärtää nämä olosuhteet, joiden aikana Sri Bhagavan oli yhteydessä tähän teokseen.

Sri Muruganar, joka oli suuri tamilitutkija ja runoilija ja josta myöhemmin tuli Sri Bhagavanin suuri oppilas. Sri Bhagavanista tuli ensin Hänen Gurunsa syyskuussa 1923. Ennen Bhagavanin luo tuloaan, hän kirjoitti laulun nimellä 'Desika Patikam', jonka hän tarjosi sinne tulonsa syynä. Pian toisen laulun nimeltä 'Tiruvembavai' kirjoittamisen jälkeen ja nähdessään näiden säkeiden sisältämät runolliset ja ylevät ideat, Sri Bhagavan huomautti: 'Tämä on Manikkavachakaran tyyliä. Voitko laulaa kuin Manikkavachakar?' Sri Muruganar oli häkeltynyt näistä sanoista ja selitti, 'Missä on tietämätön mieleni, joka on yhtä sokea kuin pöllö päivänvalossa ja joka on pimeämpi kuin yön pimeys? Ja missä on Manikkavacharin Itsekokemus (*atma-anubhuti*), jossa harhan pimeys on kadonnut ja jossa todellinen tieto (*mey jnana*) on hyökynyt esiin? Verrattaessa perusmieltäni hänen haltioituneeseen kokemukseensa on kuin vertaisi lentävää perhosta kirkkaihin tähtiin.' Kun Sri Muruganar näin ilmaisi syvästi tuntemansa arvottomuuden, katseensa Armon Vilkaisulla Sri Bhagavan katsoi hänen sydämeensä, näin tehden hänen mielestään kukoistavan, mahdollistaen hänen säveltää suuren teoksen *Sri Ramana Sannidhi Murain*, jonka Sri Bhagavan myöhemmin kertoi olevan verrattavissa Sri Manikkavachakaran *Tiruvachakamiin*.

Sri Ramana Sannidhi Murai on Sri Muruganarin yli 120 kappaleen kokoelma Sri Bhagavanin ylistykseksi ja useat niistä on laulettu samaan tyyliin ja runomittaan kuin laulut *Tiruvachakamissa*. *Tiruvachakamin* laulujen joukossa on 20-säkeinen laulu nimeltä '*Tiruvundiyyar*', jossa Manikkavachakar laulaa joistakin Herra Sivan leikeistä ja *liloista*. Siksi vuonna 1927, kun Muruganar alkoi säveltää laulua nimeltä '*Tiruvundiyyar*' Bhagavanin ylistykseksi, hän päätti seurata teemaa samalla lailla kuin hän havaitsi Manikkavachakaran tehneen '*Tiruvundiyyarissa*', ja näin hän alkoi laulaa erilaisia *liloja* useiden eri Jumalien esittämällä tavalla, esittäen eri Jumalat Sri Ramanan Itsensä muotoina.

Kerran jotkin oppilaat kysyivät Sri Sadhu Omilta, 'Kanyakantha Ganapati Sastri kertoi, että Sri Bhagavan on Herra Subrahmanyan inkarnaatio eli jumalainen ilmenemismuoto. Toiset oppilaat sanovat, että Sri Bhagavan on Herra Sivan ilmenemismuoto. Mikä oli Sri Muruganarin käsitys? Hänen käsityksensä mukaan Jumala oli inkarnoitunut Sri Bhagavanina?' Johon Sri Sadhu Om vastasi hymyillen: 'Sri Muruganarin mukaan se on päinvastoin. Hänen vakaumuksensa oli, että kaikki Jumalat ovat Sri Bhagavanin ilmentymiä eli manifestoitumia.' Tämä Sri Muruganarin vakaumus on ilmaistu kauniisti hänen toimestaan laulussa '*Tiruvundiyyarissa*'.

Saavutettuaan Itsetiedon Sri Bhagavanin Armon avulla, Sri Muruganar tiesi omasta suorasta kokemuksestaan, että Sri Bhagavan on rajaton Korkein Todellisuus ja että kaikki Jumalat ja Korkeimmat Ilmentymät ovat tosiaan sen saman Korkeimman Todellisuuden ilmentymiä. Vaikka Korkein Todellisuus voi ilmaista itsensä kaikissa jumalaisissa nimissä ja muodoissa, korkein kaikista näistä ilmenneistä nimistä ja muodoista on *Sadgurun* nimi ja muoto. Siksi esikuvallisena opetuslapsena Sri Muruganar osoitti syvää kiintymystä vain hänen *Sadgurunsa* nimelle ja muodolle, Bhagavan Sri Ramanalle.

Ei ole totta etten tuntisi, että kaikki Jumalat, joita näyttää olevan monia, ovat todellisuudessa yhden todellisuuden ilmentymiä. Vaikka tiedän tämän, kaikkien Jumalten joukossa mieleni on kohdistanut rakkautensa vain kohti Siva-Ramanaa.

Näin laulaa Sri Muruganar Sri Ramana Jnana Bodhamissa, teoksen kolmannessa osassa, säkeistössä 1023. Tästä syystä, vaikka hänellä oli tilaisuus laulaa *liloista* ja eri nimistä ja muodoista, joissa Korkein Todellisuus oli ilmaissut itsensä, hän oli kykenevä laulamaan noista nimistä ja muodoista vain hänen Herransa ja *Sadgurunsa*, Sri Ramanan lukemattomina ilmentyminä.

Näin '*Tiruvundiyyarissa*' Sri Muruganar laulaa Herra Vinayakan, Herra Subrahmanyan, Herra Vishnun ja Hänen lukuisten inkarnaatioinensa kuten Sri Raman ja Sri Krishnan, Herra Sivan, Herra Buddhan ja Herra Jeesus Kristus *liloista*, pitäen näitä kaikkia Jumalia Sri Ramanan ilmentyminä. '*Tiruvundiyyarissa*' se jakautui kahteen osaan, ensimmäinen osa koostui 137 säkeestä (*Sannidhi Murai*, vv. 1277-1413), joka kertoo useiden Jumalten *liloista*, joista kerrotaan hindu-*puranoissa* ja toinen osa, joka muodostuu seitsemästä säkeestä (*Sannidhi Muraista*, vv. 1414-1420), joka kertoo Herra Buddhasta, joka pitää yllä *dharman* myötätuntoa (vv. 1-5) ja Herran Jeesuksen Kristuksen kärsimästä ristinkuolemasta sovittaakseen muiden rikokset (vv. 6-7).

'*Tiruvundiyyarin*' ensimmäisessä osassa Sri Muruganar laulaa Herra Vinayakan hänen isänsä sotavaunujen akselin katkaisusta (1-2), Herra Subrahmanyan Brahman egon kukistamisesta (3), *upadesan* antamisesta Herra Sivalle (4-9) ja leikkimisestä Herra Vishnun kanssa (10-11), Herra Vishnun Hirayanan tappamisesta (12) ja Armon lahjoittamisesta

Mahabalille (13-16), Sri Raman Ravanalle armollisena olemisesta (17), Sri Krishnan Arjunalle velvollisuutensa opettamisesta (18), ja Herra Sivan myrkyn juomisesta (19), kukistaen Kalin Tanssillaan (20-21), yhden Brahman pään irti kiskaisusta (22), Andhakasuran tappamisesta (23), *Tripurasuraksen* polttamisesta pelkällä naurulla (24-34), Dakshan rankaisemisesta (35-36), Jalandharasuran tuhoamisesta (37), elefantin lennättämisestä (38), Kaman polttamisesta (39-51), Yaman potkaisemisesta (52-61), myötätunnon osoittamisesta Ravanalle (62-66), Brahman ja Vishnun siunaamisesta, kun he palvovat Häntä Annamalain muodossa, saavuttamatta Hänen Päättään ja Jalkojaan (67-69) ja lopulta askeettien valaisusta Daruna Metsässä (70-137). Vaikka laulaakin näistä lauluista, Sri Muruganar laulaa niistä Sri Ramanan lauluina, joka on ilmestynyt kaikkina näinä Jumalina.

'Tiruvundiyyarin' ensimmäisen osan viimeisessä *lilassa* viitattiin *Upadesa Undiyyarin* ilmestymiseen. Laulettuaan säkeissä 70-102 kuinka Ramana, Herra Sivan muodossa, ilmestyi Daruka Metsässä kukistaakseen askeettien (*tapasvinien*) ylpeyden ja tuodakseen heidät vapautumisen polulle, Sri Muruganar tuli vaiheeseen, jossa Herra Siva oli valmiina antamaan heille Hengelliset opetuksensa (*upadesansa*). Ajatellen asian olevan väärin hänen puoleltaan päättää Herra Sivan antamien opetusten hiuksenhienot yksityiskohdat nostaakseen heidät silloin olemassa olevalta kypsyytasoltaan, jossa he olivat sokeita kiintymyksessään toiminnan tai karman toimintaan ja kohottaakseen heidän mielensä vähitellen korkeammalle ja korkeammalle kunnes he saavuttaisivat suoran vapaan polun, Sri Muruganar rukoili *Sadguruuan*, Bhagavan Sri Ramanaa, jotta Hän ilmaisisi opetuksen perusolemuksen, jonka Hän Itse oli antanut muinaisten päivien askeeteille, kun Hän oli ilmestynyt heidän keskelleen Herran Sivan muodossa. Hyväksytyään tämän Sri Muruganarin vilpittömän rukouksen, säkeissä 103-132 'Tiruvundiyyarin' ensimmäisessä osassa (Sannidhi Murain säkeissä 1379-1408) Sri Bhagavan Itse kirjoitti *upadesan* ytimen, jonka Herra Siva antoi askeeteille Daruka Metsässä.

Nämä kolmekymmentä säettä, jotka Sri Bhagavan näin tuli kirjoittamaan tamilin kielellä *undiyyarin* runomitassa muodosti päätekstin eli *Upadesa Undiyyarin nul:n* ja ne käännettiin myöhemmin Sri Bhagavanin Itsensä toimesta teluguksi, sanskritiksi ja malayamiksi, nimikkeen *Upadesa Saram (Opetusten Ytimen)* alla. Tamilinkielinen kokonaisteos *Upadesa Undiyyarin* muodostuu Sri Muruganarin kirjoittamasta alkujakeesta (*payiramin*), kuudesta esittelevästä säkeestä (*udodghatamia*), jotka Sri Bhagavan valitsi Sri Muruganarin 'Tiruvundiyyarista' esittääkseen ne opetukset sopivissa tekstiyhteyksissään, kolmenkymmenen säkeen alkutekstistä (*nul*) ja viidestä ylistykseen keskittyvästä säkeestä (*vazhttua*), jotka ovat 'Tiruvundiyyarin' ensimmäisen osan viisi ensimmäistä säettä.

Ymmärtääkseen *Upadesa Undiyyarin*, erityisesti ensimmäisen viidentoista säkeen sisällön, meidän on tärkeää lukea ja aprikoida tarkasti *upodghatamia* ja siihen sisältyvää yhteenvetoa. Vaikka *Paranoissa* askeetteja, jotka elivät Daruka Metsässä, kuvaillaan *risheiksi*, jotka suorittivat *tapasta* ja itsekureja, joka todellisuudessa oli heidän mielensä tila, niin millaista *tapasta* oli heidän suorituksensa ja mitä oli se, jota he etsivät saavuttaakseen *tapaksensa* avulla?

Nämä niin kutsutut *rishit* seurasivat *kamy*an polkua eli rituaalista toimintaa täyttääkseen ajalliset halunsa, joka oli Purva Mimamsan määräämää perinteisen koulun ajattelua, joka koski *Karma Kandan* tulkintaa ja harjoitusta, sitä *Vedojen* osaa, joka asettaa yhteyteen seremonialliset toiminnot ja uhraamisen riitit. Tuntematta sitä, että elämän todellinen päämäärä on vapaus eli yksilöllisyyden menetys, he ilmaisivat tietämättömyytensä sellaisten tekojensa suorittamisella kuten erilaisten *yagojen* ja *yagnojen (uhrausten riittien)* suoritus, millä heidän tulisi saavuttaa voimia, *siddhejä* ja muita materiaalisia voimia tässä ja seuraavassa maailmassa. Ollen täydellisesti perehtyneinä sellaisten täydellisten riittien täydelliseen suorittamiseen ja käyttäen

muuta sellaisia tekniikoita kuten mantroja, *yantra* ja *tantra*, heistä on tullut päihtyneitä itserakkaudesta. Heidän ylpeytensä voimassa ja karmojensa ja rituaaliensa vaikutuskyvyssä oli niin suuri, että he alkoivat uskoa ettei olisi Jumalaa olemassa ilmana karmaa.

'Karma yksin on kaikista tärkein. Ponnistukset, joita teemme suorittaessamme karmaa, on voima, joka johtaa omiin hedelmiinsä; edes Jumala ei voi ehkäistä niitä tuottamasta hedelmää. Niinpä ei tule piitata mistään muista Jumalista kuin omista karmoistamme' --- sellainen oli heidän ylimielinen asenteensa.

Näin, vaikka *Puranoissa* he ovat kohteliaasti liittyneet *risheihin*, heidän mielensä ilmentää, että he olivat ainoastaan oppilaita *braktin* koulun ensimmäisellä tasolla, joita kuvattiin *Sri Raman Polussa*, *Polussa Kaksi*, kappaleessa kaksi. Voivatko karmoja, joita he suorittavat täyttäänsä itsekkäitä toiveitaan, kutsua todellisiksi *tapaksiksi*? Kuten Sri Bhagavan paljastaa *Upadesa Undiyarin* säkeessä 30, todellinen *tapas* ei ole muuta kuin egon eli erillisen yksilöllisyyden tunteen täydellistä tyyntymistä, jonka muoto on tunne 'Olen ruumis', joka antaa elämän tekijyyden tunteelle, tunteelle 'Suoritan karmaa'.

Kun askeetit ovat niin kaukana polulta, joka johtaa todelliseen eottomuuden päämäärään, eikö ollut heidän kaikille armollisen Korkeimman Herransa velvollisuus ymmärtää heidän virheidensä syy ja ohjata heidät takaisin oikealle polulle? Siksi Korkein Herra ilmestyi kerjäläismunkin muodossa ja sai askeetit ymmärtämään, että jopa heidän kaikkein voimallisimmasta karmastaan tehtiin voimaton Hänen edessään. Näin heidän ylpeytensä kukistui ja he rukoilivat Häntä pelastamaan heidät.

Tietäen kuinka karkeiksi ja puhdistamattomiksi askeettien mielet olivat tulleet pitkän karmaan kiintymisen tähden, Herra Siva tiesi ettei heitä ollut mahdollista tuoda välittömästi Itsetutkimuksen polun ääreen, joka yksin oli suora polku vapautumiseen. Siksi Hänen on pakko johtaa heidät kohti Itsetutkimusta asteittain ja kiertotietä. Tämän tähden *Upadesa Undiyarin* 15 ensimmäisessä säkeessä Sri Bhagavanin oli tarpeellista yhdistää *niskamy*, *bhakti* ja joogakarma, jotka Herra Sivan oli ensin opetettava askeeteille ylentääkseen heidän mielensä asteittaisen kypsyneisyyden tasolle, jossa he saattaisivat ymmärtää, että vapautuminen voidaan viime kädessä saavuttaa vain Itsetutkimuksen polun avulla. Vasta yhdistettyään nuo polut saattoi Sri Bhagavan alkaa säkeessä 16 esitellä Omaa Itsetutkimuksensa polkua, joka on *jnanan* todellinen polku.

Myöskään tuntematta tarinaa, joka johti *Upadesa Undiyarin* alkuperään tai aprikoimatta syvästi yhteyttä, joka on olemassa tämän tarinan ja *Upadesa Undiyarin* välillä, monet palvojat ovat väärin olettaneet, että *Upadesa Undiyar* eli *Upadesa Saram* on Sri Bhagavanin opetusten ydin. Kuitenkin, tosiasioista riippuen, jotka olemme nähneet edellä, tulee olemaan selvää lukijoille, että Sri Bhagavan ei kirjoittanut tätä teosta halukkuudessa asettaa Omien opetustensa ytimen esiin, vaan vain asettaakseen opetustensa ytimen esiin, jonka Herra Siva toi muinaisina päivinä askeeteille Daruka Metsässä heidän sielun kypsytyksensä tason mukaisesti.

Kuten Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa, hengellisen opetuksen täytyy aina olla annettu sillä tavoin, että se on sovitettu älyvään voimaan ja yksilöllisyyden kypsyneisyyteen, jolle ne ovat osoitettu. Koska askeetit, joille Herra Siva antoi Opetuksensa, kohottautuivat Hänen toimestaan hengellisen kypsyyden alhaiselta tasolta, Hänen oli luonnollisesti aloitettava antamalla heille opetukset, jotka saattoivat olla heidän älynsä voiman vallassa ja panna heidät harjoitukseen ja sitten Hänen oli johdettava heidät asteittain hengellisen harjoituksen korkeammista menetelmistä sellaisista kuin *puja*, *japa*, *dhyana* ja *pranayama* kohti kaikkein henkisintä harjoitusten metodia nimittäin Itsetutkimusta eli Itsetarkkaavaisuutta.

Siksi kaikkia *sadhanoita* eli hengellisen harjoituksen selityksiä *Upadesa Undiyarissa* Sri

Bhagavanin toimesta ei tule ottaa Hänen omina suorina opetuksinaan. Vaikka on totta, että elinaikanaan Sri Bhagavanin oli annettava ohjeita koskien lähes kaikkea hengellistä harjoitusta puhdistukseen niiden epäilykset, jotka olivat jo seuranneet sellaisia harjoituksia ja jotka eivät olleet vielä valmiita tulemaan Itsetutkimuksen suoralle polulle, joka tosiasiallisesti oli pääteema ja Hänen opetustensa ydin? Voidaanko sanoa, että *puja, japa, dhyana* ja *pranayama* muodostivat Hänen opetustensa pääteeman osan? Johtuiko sellaisista hengellisistä opetuksista se, että Sri Bhagavan ilmestyi maan päällä meidän elinaikanamme?

Vaikka Sri Bhagavan ei epäillyt hyväksyä sellaisia hengellisiä harjoituksia epäsuorina ja kiertelevinä keinoina, joita harjoittamalla hartaudella ja ilman halua saavuttaa mitään itsekästä päämäärää, voisi asteittain puhdistaa mielen ja voisi sen jälkeen ennemmin tai myöhemmin johtaa pyrkijän itsetutkimuksen suoraan polkuun (kuten Sri Bhagavan neuvoo *Upadesa Undiyarin* säkeessä 3), Hänen omaksumansa ihmismuodon päätarkoitus ei ollut meidän keskuudessamme pelkästään antaa meille hyväksyntänsä noissa muinaisissa epäsuorissa menetelmissä. Hänen elämänsä päätarkoitus oli opettaa maailmalle harjoituksen oikea metodi yksinkertaisen ja suoran Itsetutkimuksen polun suorittamiseksi, joka ei ole ainoastaan ainoa polku, joka voi täysin johtaa ihmisen kohti Itsetiedon päämäärää vaan joka on myös hengellinen polku, joka on kaikkein sopivin modernin ihmisen järjelliselle ja tieteelliselle temperamentille. Tämän vuoksi Sri Bhagavan aina laittoi Opetuksensa pääkorostuksen Itsetutkimuksen polkuun, joka on lyhytkestoinen menetelmä, joka jättää huomiotta kaikki muut hengelliset harjoitukset.

Vuonna 1928 vuosi *Upadesa Undiyarin* kokoamisen jälkeen Sri Muruganar rukoili Sri Bhagavana, 'Ystävällisenä ilmentymänä meitä kohtaan osoita meille todellisuuden luonne ja keinot sen saavuttamiseen niin, että me pelastuisimme' (*Ulladu Narpadu*, lyhyt alkulause säkeessä 1), jonka jälkeen Sri Bhagavan kirjoitti *Ulladu Narpadun*, jossa Hän selitti vain Itsetutkimuksen polun ja jossa Hän ei tehnyt kuin muutaman epäsuoran lähdeviittauksen muihin polkuihin kuten *pujan, japaan, dhyanaan* ja *pranayamaan*. Siksi, Sri Bhagavanin todellisten opetusten ydin on vain Itsetutkimus, jonka hän on selittänyt sekä *Ulladu Narpadussa* että *Upadesa Undiyarin* viidessätoista viimeisessä säkeessä.

Vaikka *Upadesa Undiyarin* ensimmäisessä viidessätoista säkeessä Sri Bhagavan on antanut erittäin suppean selityksen *pujasta, japasta, dhyanasta* ja *pranayamasta*, jos me opiskelemme näitä säkeitä huolella kykenemme ymmärtämään, että Hänellä oli tosiasiaa kyky ilmaista kuinka näiden hengellisten harjoitusten muiden muotojen täytyy kaikkien lopulta johtaa oppilas Itsetutkimukseen, joka yksin voi johtaa hänet suoraan Itsetiedon tilaan.

Kahdessa ensimmäisessä säkeessä Sri Bhagavan alkaa paheksua *kamya*-karmoja eli toimia, jotka suoritetaan hetkellisten halujen täyttämiseksi, kertoen, että ne eivät johda vapauteen vaan ainoastaan tekijän uppoutumiseen yhä syvemmälle ja syvemmälle karman eli toiminnan valtameren. Säkeessä 3 Hän opettaa, että toiminta voi olla vapauden saavuttamista edistävä vain jos se tehdään ilman mitään halua sen hedelmään ja hartaudellista kiintymystä hedelmän tarjoamiseksi Jumalalle. Säkeissä 4-7 Hän opettaa haluttoman toiminnan eli *nishkamya* karman lukuisia muotoja, nimittäin *pujan* (Jumalan palvelua), *japan* (Jumalan nimen eli mantran toistamista) ja *dhyanan* (Jumalan muodon tai nimen mietiskelemistä), jotka tehdään kunnolla ruumiilla, puheella ja mielellä ja jokainen onnistuu, joka on vaikutuskykyisempi kuin edellinen. Kun Hän sanoo säkeessä 8, että sen sijaan, että mietiskelisi Jumalaa muuna kuin itsenä, on parempi mietiskellä Häntä ei kenään muuna kuin itsenä ja siksi Hän toteaa kuinka *nishkamya pujan, japan* ja *dhyanan* polut johtavat lopulta Itsetutkimuksen eli Itsekiintymyksen polkuun. Tullessaan tähän pisteeseen säkeessä 9 Sri Bhagavan kertoo, että oman pelkän olemisen todellisen tilansa saavuttaminen, joka saavutetaan sellaisen *ananyabhavan* voimalla eli

Itsekiintymyksellä ja tuonpuoleisella mietiskelyllä, on korkeimman antautumisen eli *para-braktin* totuus. Näin säkeissä 3-9 Sri Bhagavan ilmentää kuinka haluttoman toiminnan (*nishkamya* karman) polut ja antautuminen johtavat Itseantautumisen polulle, joka vuorostaan johtaa ihmisen Itseoleskelun tilaan, joka on vapauden todellinen tila. Sitten Sri Bhagavan vie loppuun tämän säkeiden sarjan sanomalla säkeessä 10, että pysyminen Itsessä, tyydyttyään lähteeseen, josta hän on ilmestynyt toiminnan tekijänä, ei ole ainoastaan karmajoogan ja *bhaktijoogan* ydin, kuten edellisissä säkeissä on kuvattu, vaan on myös *rajajoogan* ja *jnanajoogan* ydin, kuten seuraavissa säkeissä kuvataan.

Säkeissä 11-15 Sri Bhagavan opettaa *rajajoogan* polun ytimen. Säkeissä 11 ja 12 Hän opettaa kuinka hengityksen hallinta eli *pranayama* on avunanto, joka vaikuttaa tekemällä mielen tyyneksi ja säkeessä 13 Hän varoittaa, että mielen tyyntymistä on kahdenlaista, toisen ollessa tilapäistä ja toisen pysyvää. *Pranayaman* toimesta voidaan saavuttaa vain mielen tilapäinen tyyntyminen, niinpä säkeessä 14 Sri Bhagavan opettaa, että mieli, joka on näin tyyntynyt, tulisi silloin kohdistaa Itsen tuntemisen ainoaan polkuun, vain silloin se voi saavuttaa *mano-nasan* eli pysyvän tyyneyden tilan. Näin Sri Bhagavan ilmoittaa, että *rajajoogan* polun täytyy myös johtaa ihminen Itsetutkimuksen polulle, jotta sen on mahdollista saavuttaa vapauden lopullinen päämäärä. Sitten Sri Bhagavan saattaa päätökseen tämän toisen säkeiden sarjan sanomalla säkeessä 15, että joogilla, jonka mieli on näin tuhottu ja joka sen tähden pysyy todellisuutena, ei ole enempää toimintaa suoritettavanaan, koska hän on saavuttanut normaalin tilansa.

Näin, vaikka säkeissä 3-15 Sri Bhagavan hyväksyy *nishkamya pujan, japan, dhyanan ja pranayaman* kelvollisuuden, Hän ei hyväksy yhdenkään näistä *sadhanoista* olevan Itsetutkimuksen sijaisia. Näissä säkeissä Hän panee kaikki nämä *sadhanat* omaan soveliaaseen paikkaansa ja Hän ilmoittaa kuinka jokaisen niistä täytyy lopulta johtaa Itsetutkimuksen suoraan polkuun saadakseen ihmisen saavuttamaan Itsetiedon eli vapauden lopullisen maalin.

Yhdistettyään näin suppeasti karmajoogan, *bhaktijoogan* ja *rajajoogan* polut ensimmäisissä 15:ssä säkeessä, Sri Bhagavan omistautuu viimeisissä 15:ssä säkeessä täysin *Jnanajoogan* polun selittämiseen, jonka Hän selittää olevan ei mikään muu kuin Itsetutkimuksen suora polku, 'minän' todellinen luonteen tuntemista palveleva harjoitus.

Upadesa Undiyarin sanasta sanaan käännökseen tässä kirjassa teki edesmennyt Swami Sri Sadhu Om, joka oli Sri Bhagavanin lähimpiä oppilaita ja Sri Muruganarin läheisiä työtovereita. Yllä oleva esittely ja merkinnät, jotka seuraavat jokaista säettä, ovat minun kirjoittamiani, mutta jotka perustuvat laajalti Sri Sadhu Omin antamiin selityksiin. Sri Sadhu Om on kirjoittanut tamilinkielisen kommentaarin *Upadesa Undiyariin*, joka oikeuttaa sen *Upadesa Undiyar Vilakkavuraihin*, jossa hän on antanut useampia selityksiä jokaisesta säkeestä. Sitä selitystä ei ole vielä käännetty englanniksi, mutta jos se on Sri Bhagavanin tahto, se käännetään ja sisällytetään tämän kirjan seuraavaan painokseen.

Lukiessaan tässä kirjassa sanasta sanaan annettua merkitystä lukija, joka tuntee tamilin kirjoitustyylin tulee huomaamaan, että jokaisen säkeen toisen ja kolmannen rivin lopussa ilmenee sana *undipara* (अनन्ध), jota ei ole käännetty englanniksi. Tämä sana on käskävän verbin muoto, joka merkitsee sanasta sanaan 'loikkaa ja lennä' ja jota käytettiin muinaisessa pelissä, joka luultavasti merkitsi hyppäämistä ja laulamista. Manikkavachakaran kokoama 'Tiruvundiyan' laulu oli ehkä tarkoitettu laulettavaksi tätä peliä pelattaessa ja siksi hän omaksui runomitan, jossa tämä sana ilmeni jokaisen säkeen toisen ja kolmannen rivin lopussa. Tätä sanaa on ilmeisesti käytetty voimasananä kääntämättä sitä englanniksi vaikkei se ole minkään arvoinen tosiasia, joka kuitenkin lainaa hyvin leikkisän ja iloisen hengen Sri Bhagavanin antamaan syvälliseen hengelliseen opetukseen *Upadesa Undiyarissa*.

Sri Ramanarpanamastu

अनल्वच त्भ०भउवजज

UPADESA UNDIYAR

Payiram - Alkulausesäkeistö

म०पव धएज्भ०भाउ ाजश लभधउण्धबउम०
पम०प्य ाव० तयट्टालामच० (लचजम०गाध०
लाभ०वगप शम०नधजाव० वएभ०वज म्नल्वच
त्भ०वउवजज० त्जमतउका० लजज०

Tiedä, että *Upadesa Undiyar* on tiedon [jnanan] valo, jonka Isämme Ramana kirjoitti ja lahjoitti Muruganarille, joka pyytämällä pyysi, '[Ystävällisesti] ilmianna hengellisen harjoituksen [*sadhanan*] salaisuus niin että maailman [ihmiset] voisivat saavuttaa vapauden ja olla vapaina [karman] toiminnan harhoista'.

Huomautus: Tämä säe ei ole osa 'Tiruvundiyyaria' vaan Sri Muruganarin kokoama erillinen kuin *Upadesa Undiyarin* alkusäe.

अलनजध०जवप० (*Upodghatam* - Johdantosäkeet

1. वजग तमव०वउध० धतत्त०लचब० वउग्भ०वतज०
यगत म०पव०वज थभ०वएनध
लनजा०ध लनजबउम ाभ०वएनधा

Nuo, jotka suorittivat ankaraa itsekuria [*tapasta*] Daruka Metsässä, tähtäsivät turmioonsa [seuraamalla] *Purva*-karman [polkua]. ('Tiruvundiyyar' 1.70)

Huomautus: Tässä *Purva*-karma merkitsee *kamya*-karmojen polkua (toimintojen suorittamista hetkellisten halujen täyttämiseksi), jonka on säätänyt Purva Mimamsa, ajattelun perinteinen koulu, joka tulkitsee *Vedat* omalla tavallaan korostaen vain *Karma Kanda* (*Vedojen* opetusta, joka neuvoo rituaalisten toimintojen polkua). Tämä ajattelun koulu nostaa toimintaa eli karmaa sellaiselle erittäin suurelle tärkeyden tasolle että, vaikka onkin ilmaistu seuraavassa säkeessä, se menee jopa niin pitkälle, että kieltää Jumalan olemassaolon ilman karmaa, se on, ilman toimintoja, jotka ovat yksilön suorittamia. Tämä opinkappale ettei Jumalaa ole ilman karmaa on Sri Bhagavanin painokkaasti torjuma väite *Upadesa Undiyarin* ensimmäisessä säkeessä.

2. म०पव०व बम०वउा० ालि कउण्थलबम्प०
तम०पव०व गजबउम रभ०वएनध
तत्त०वच० लचग०उमज थभ०वएनधा

Heidän eksyneestä itserakkaudestaan johtuen heistä tuli päihtyneitä liiallisella ylenpalttisella ylpeydellä varustettuna, sanoen, 'Ilman karmaa ei ole Jumalaa'. ('Tiruvundiyyar' 1.71)

Huomautus: Seuraava on yhteenvedo joka kerrottiin säkeissä 72-98 'Tiruvundiyyarin'

ensimmäisessä osassa:

Siksi tuodakseen nämä harhaantuneet askeetit takaisin vapauden (*mokshan*) polulle, Herra Siva otti armollisesti kerjäläismunkin hahmon ja meni Daruka Metsään yhdessä Herra Vishnun kanssa, joka oli ottanut kauniin lumoojattaren (*Mohinin*) hahmon. Niin pian kuin askeetit näkivät lumoojattaren, himo oli tehnyt heihin valtavan vaikutuksen, joka oli luonteeltaan niin voimakas, että se saattoi vaikuttaa jopa kaikkein intohimottomimpaan henkilöön huolimatta kaikista itsekureista (*tapaksista*) mitä he olivat suorittaneet niin kauan kuin he eivät olleet saavuttaneet todellisuuden todellista tietoa. Tästä syystä, unohtaen päivittäisen rituaalien suorittamisensa (*nitya-karmanushtanat*), askeetit alkoivat seurata lumoojatarta, mutta nopeasti hän vältti heidät ovelasti ja katosi. Samalla aikaa, nähden kerjäläisen jumalaisen säihkeen, joka oli Herra Siva Itse, askeettien vaimot unohtivat itsensä ja alkoivat seurata Häntä. Tullessaan tästä tietoisiksi, askeetit alkoivat riehua raivosta ja alkoivat suorittaa *abhichara-yagaa* (uhriehtoollista aikoen tuottaa harmeja muille), josta syntyivät villi tiikeri, elefantti, tuli, kolmikärki ja muita sellaisia aseita, jotka he asettivat kohti kerjäläistä tappaakseen Hänet. Kuitenkin kerjäläinen tappoi villit eläimet ja kuori niiden nahat vaatteiksi ja piteli muita aseita kuten kolmikärkiä ja tulta Käsissään. Näin askeetit näkivät, että jopa aseet, jotka syntyivät tästä *yagasta*, joka oli kaikkein voimakkain karma, tehtiin hyödyttömäksi kerjäläisen edessä ja siksi he ymmärsivät, että Hän oli Itse Jumala.

3. ऎम॑म नथभ॑व॒रु॒ ँज॑व॒व॒ध॒॑ नय॑उव॒व॒च॑लचब॑
ऎम॑म नथभ॑व॒जि॑ रभ॑व॒ए॒न॒ध
ँज॑त॒ पाम॑व॒धम॑ ँम॑व॒ए॒न॒ध

He näkivät toimintojen hedelmän tehneestä Jumalasta [*kartasta* eli vihkijästä] tehdyn halveksittavan, Hänestä joka antaa toiminnan hedelmiä [*karma-phalaa*], ja [siksi] he menettävät ylpeytensä. ('Tiruvundiyar' 1.99)

Huomautus: Kuten Sri Bhagavan selitti *Upadesa Undiyarin* ensimmäisessä säkeessä toiminta ei voi kantaa hedelmää (se on, se ei voi antaa haluttua tulosta) ellei ja ennen kuin sen hedelmän antaa Jumala.

4. ँज॑व॒व॒रु॒ लक॑म॒व॑ ँषाबा॑व॒ ँरु॑शा॒व॑
ल॒च॑ज॒व॒व॒रु॒क॑ ल॒च॑ब॒व॒म॑ म॒भ॑व॒ए॒न॒ध
च॒उ॒त॒म॒न॒ ल॒व॑च॒प॒उ॒ व॒भ॑व॒ए॒न॒ध

Kun he itkivät [rukoilevasti], 'Pelasta meidät armollisesti,' Siva soi Armonsa silmäyksen [heihin] ja antoi armollisesti nämä neuvot [*upadesat*]. ('Tiruvundiyar' 1.100)

5. अ॑व॒जा॒ज॒ ल॒जि॒द्वा॒ त॒न॒ल॒व॒च॒ च॒ज॒ग॒व॒व॑
ब॑व॒जा॒ज॒ ल॒हि॒त॒व॑ च॒भ॑व॒ए॒न॒ध
त॑व॒म॒ ल॒न॒ज॒य॒उ॒भ॑व॒डी॒ च॒भ॑व॒ए॒न॒ध

Imiessään [itseensä] ja seuratessaan [tätä] *Upadesa Saramia* [*Hengellisten Ohjeiden Ydintä*], autuus herää sisältä ja kurjuudet tulevat tuhoutumaan. ('Tiruvundiyar' 1.101)

6. च॒ज॒ग॒ त॒न॒ल॒व॒च॒ च॒ज॒ग॒व॑व॒ च॒ज॒ग॒ल॒त॑
ल॒च॒गा॑व॒ ँक॑उ॒ल॒च॒ग॒ त॒भ॑व॒ए॒न॒ध
व॒ए॒ग॒व॑व॒ व॒भ॑ज॒व॒ए॒ग॒ त॒भ॑व॒ए॒न॒ध

Menköön *Upadesa Saramin* merkitys [*saram*] sydämiimme; saavutettakoon herkeä ilo; loppukoon kärsimys, tauotkoon se. ('Tiruvundiyar' 1.102)

शैÖ- Nul - Teksti

1. ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ
ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ
ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ

ढढढढढढ	<i>kanman</i>	karma eli toiminta
ढढढढढढ	<i>payan</i>	hedelmä
ढढढढढढ	<i>taral</i>	antaminen
ढढढढढढ	<i>karttanadu</i>	Jumalaa (<i>kartaa</i> eli Määrääjää)
ढढढढढढ	<i>anaiyal</i>	määrääjän toimesta
ढढढढढढ	<i>kanman</i>	karma
ढढढढढढ	<i>Kadavulo</i>	voi (se) olla Jumala
ढढढढढढ	<i>kanman</i>	karma
ढढढढढढ	<i>jadam</i>	tuntemiseen kykenemätön
ढढढढढढ	<i>adal</i>	siitä saakka kun

Karman hedelmän antaminen tapahtuu Jumalan [*kartan* eli Määrääjän] määräyksestä. Voiko karma olla Jumala, koska karma on tuntemiseen kykenemätöntä [*jadaa*]?

Huomautus: Sana karma ei merkitse tässä mitään toimintaa, ei rituaalia eikä muuta ja sana 'hedelmä' (*payan* eli *phala*) tarkoittaa saavutettavia nautintoja tai kipuja, joiden on oltava sellaisen henkilön kokemia, joka tekee sen toiminnan. Sana *karta*, joka kirjaimellisesti merkitsee 'tekijää', tarkoittaa tässä Jumalaa, joka on karman hedelmien Määrääjä.

Toiminta eli karma ei anna hedelmää itsestään vaan vain Jumalan määräyksen mukaisesti. Se on, aikana jolloin ja tavalla, jossa jokainen toiminta antaa hedelmänsä on päätetty, ei tapahdu toiminnan itsensä vaan vain Jumalan toimesta. Näin tässä säkeessä Sri Bhagavan painokkaasti torjuu Purva Mimamsan filosofian, jonka askeetit omaksuivat Daruka Metsässä ja joka ylläpitää sitä käsitystä, että toiminnan antama hedelmä on Jumalasta riippumatonta ja että ei ole Jumalaa ilman toimintaa (karmaa). Koska toiminta on tuntemiseen kykenemätöntä, kuinka se voi olla Jumala?

2. ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ
ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ
ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ ढढढढढढ

ढढढढढढ	<i>vinaiyin</i>	toiminnasta
ढढढढढढ	<i>vilaiyu</i>	hedelmä
ढढढढढढ	<i>vilivutru</i>	tuhoutunut
ढढढढढढ	<i>vittay</i>	siemeninä
ढढढढढढ	<i>vinai</i>	toiminta
ढढढढढढ	<i>kadal</i>	valtameri
ढढढढढढ	<i>vizhttidum</i>	tahtoo pakottaa (ihmisen) putoamaan

तएी	<i>vidu</i>	vapautus
वगथÖ	<i>taral</i>	antaminen
,ष्य	<i>ilai</i>	ei

Toiminnan hedelmän ollessa tuhoutunut [koettuna nautinnon ja kivun muodossa], tahtovat siemeninä pakottaa ihmisen putoamaan toiminnan valtamereen eivätkä [siksi] tahdo antaa vapautta.

Huomautus: Kun siemen istutettiin, se kasvoi puuksi ja puu puolestaan kasvatti hedelmiä. Mutta hedelmä muodostuu kahdesta osasta, nimittäin syömäkelpoisesta osasta ja siemenistä. Vaikka hedelmän syömäkelpoinen osa on syöty, siemenet pystyvät kasvamaan uusiksi puiksi ja kasvattamaan lisää hedelmiä.

Samanlainen on toiminnan hedelmien eli karma-*phalan* tapaus. Jos teemme hyvää toimintaa, sen hedelmä tulee aikanaan olemaan koettavissamme jonkin nautinnon muodossa, samoin jos teemme jotain pahaa toimintaa, sen hedelmä tulee aikanaan koettavaksemme jonkin kivun muodossa. Näin koettuna nautinnon tai kivun muodossa, toiminnan hedelmä tulee katoamaan, kuten hedelmän syötävä osa tulee katoamaan syötyessä. Mutta kadottuaan näin, toiminnan hedelmä tulee yhä säilymään siemenen muodossa, se on, taipumuksen (*vasanan*) muodossa eli haluna tehdä sellainen toiminta uudestaan. Sellaiset siemenet eli taipumukset pakottavat ihmisen putoamaan toimintojen suorittamisen valtamereen tekemään lisää ja lisää toimintaa. Siksi minkäänlaiset toimintojen hedelmät eivät voi antaa vapautta (*mokshaa*).

3. ऀखÖमÖ जाÖभउÖ ऀजपउब ऀमÖपट्ट
 ऀखÖखवÖ वउगवÖवउबर व्मÖवएनघ
 ऀवउतयउ ऀजÖतउाÖ ऀमÖवएनघ

�खÖमÖ	<i>karuttanukku</i>	Jumalalle
ःÖपÖ	<i>akkum</i>	pyhitetty eli tarjottu
भउÖजपउब	<i>nītkamiya</i>	haluamattomuus (<i>nīshkamyā</i>)
�मÖपपÖ	<i>kanmam</i>	toiminta
�खÖख	<i>karuttai</i>	mieli
वउगवÖवउ	<i>tirutti</i>	tahtoo puhdistua
ऀरट	<i>ahtu</i>	se (haluamaton toiminta)
ऀवउ	<i>gati</i>	vapautuminen
तयउ	<i>vazhi</i>	polku
ऀजÖतउाÖपÖ	<i>kanbikkum</i>	tahtoo näyttää

Jumalalle pyhitetty haluamaton toiminta [*nīshkamyā karma*] tulee puhdistamaan mielen ja se tahtoo näyttää polun vapauteen.

Huomautus: Ei mikään toiminta (karma) tehtynä ruumiilla, puheella tai mielellä saata antaa vapautumista. Mutta jos toimintaa suoritetaan ilman halua sen hedelmään ja hedelmän antaumuksellisella tarjoamisen asenteella Jumalalle, se tulee puhdistamaan mielen ja sen jälkeen tekemään mielestä sopivan ymmärtämään että Itsetutkimus --- joka ei ole toimintaa vaan mielen hiljaisuutta --- yksin on suora polku vapautumiseen. Näin, sanojen *gati vazhi kanbikkum* (tahtoo näyttää vapautumisen polun) alkuperäisessä tamilinkielisen valossa, sanat *mukti sadhakam* (on avunanto eli apukeino vapautumiseen) sanskritinkielisessä versiossa tulisi ymmärtää ei suorana

keinona vaan vain epäsuorana apukeinona vapautumiseen. Sri Bhagavanilla oli tapana sanoa, että mitä tahansa muita polkuja ihminen saattaisi seurata, hänen täytyy lopuksi ottaa Itsetutkimus eli Itsekiintymys suoraksi poluksi tunteakseen Itsen ja sen kautta saavuttaakseen vapautuminen (*mukti*), koska 'Itsetutkimus (*atma-vichara*) yksin voi ilmiäntää totuuden, että ei sen paremmin ego kuin mielikään todellisuudessa ole olemassa' (*Maharshin Gospel, Kirja Kaksi*, kappale yksi). Tässä säkeessä Sri Bhagavan alkaa selittää karma joogaa (haluamattoman toiminnan polkua) ja *bhakti* joogaa (antautumisen polkua). Tässä kohdin on tärkeää huomata ettei Hän ala pitää karma joogaa polkuna, joka on *bhakti* joogasta erillinen tai riippumaton. Ellei ihmisen toiminnan hedelmää tarjota kokosydämellisesti Jumalalle vilpittömän rakkauden osoituksena Hänelle, sellaisen toiminnan ei voida ajatella olevan karma joogan harjoitusta ja siksi se ei puhdistamielä.

Kun seuraavassa viidessä säkeessä Sri Bhagavan yhdistää karma joogan ja *bhakti* joogan eri harjoitukset niiden arvojen ylenevässä järjestyksessä, jokaisen harjoituksen muodon ollessa toistaan puhdistavamman kuin harjoituksen edellinen muoto ja säkeessä 9 Hän osoittaa kuinka sellaiset harjoitukset imeytyvät lopulta Itsessä olemiseen, joka on korkeimman antautumisen totuus (*para-bhakti-tattva*).

4. वउपिउव यच्च लचनप्पÖ वउबजम
पथिÖतजाÖ।कवÖलवजयउ थभÖवएनघ
त्वजÖतजा लपजमÖघउलथजमÖ धभÖवएनघ

वउपिÖ	<i>didam</i>	varma
,व	<i>idu</i>	tämä
यच्च	<i>pujai puja</i>	eli palvonta
लचनप्पÖ	<i>jepamum</i>	<i>japa</i> eli toistaminen
वउबजमपÖ	<i>dhiyanam</i>	<i>dhyana</i> eli mietiskely
अथिÖ	<i>udal</i>	ruumis
तजाÖ	<i>vakku</i>	puhe
अक	<i>ula</i>	mieli
लवजयउथÖ	<i>tozhil</i>	toiminta
अबजÖ	<i>uyarvu</i>	korkeampi eli ylempi
ापÖ	<i>ahum</i>	on
हमÖघउथÖ	<i>ondril</i>	kuin yksi
हमÖ	<i>ondru</i>	yksi

Tämä on varmaa, *puja*, *japa* ja *dhyana* ovat ruumiin, puheen ja mielen toimintoja [mainitussa järjestyksessä]; sen sijaan, että [edetään edellistä] seuraavaan, [onnistuva] yksi on korkein.

Huomautus: *Puja* merkitsee rituaalista palvontaa, *japa* mantran tai Jumalan nimen toistamista, ja *dhyana* mietiskelyä.

Tämän teoksen säkeessä 2 Sri Bhagavan opettaa, että *kamyā*-karmat (toiminnat suoritettuna halujen täyttämiseksi) tulee vain työntämään syvemmälle ja syvemmälle toiminnan valtamereen eikä siksi voi johtaa vapautumiseen ja säkeessä 3 Hän opettaa, että *nishkamya*-karmat (toiminnat, jotka on suoritettu ilman mitään haluja mihinkään hedelmään tai tulokseen) tulevat puhdistamaan mielen ja osoittamaan suoran polun vapautumiseen. Siksi on ymmärrettävää, että tässä mainitut *puja*, *japa* ja *dhyana* ja seuraavat säkeet ovat vain *nishkamya*

puja, japa ja dhyana, eivätkä kamya puja, japa ja dhyana.

5. ख॒ँश॑ ब॒जत् प॒उ॒ध्व॒ब॒ त॒ज॒ल॒प॒म॒
ल॒त॒ँश॑उ॒ त॒य॒उ॒न॒थि॑ ष॒म॒ँव॑ए॒न॒घ॒
त॒ए॒च॒म॒घ॒ँ न॒च॒ष्म॑ ब॒भ॒ँव॑ए॒न॒घ॒

ख॒ँ	<i>en</i>	kahdeksan (eli ajatus)
अ॒ग्	<i>uru</i>	muodot
ब॒ज॒त्प॒ँ	<i>yavum</i>	kaikki
,ध्व॒	<i>irai</i>	Jumala
अ॒ग्	<i>uru</i>	muodot
:प॒ँ	<i>am</i>	on
ख॒म॒	<i>ena</i>	tuo (tai täten)
ख॒ँश॑उ॒	<i>enni</i>	ajatteleminen
त॒य॒उ॒न॒थि॑ँ	<i>vazhipadal</i>	palvominen
?च॒म॒ँ	<i>isan</i>	Jumala
भ॒थ॒ँ	<i>nal</i>	hyvä
न॒च॒ष्म॑	<i>pujanai</i>	palvonta

Palvomalla [jokaista kahdeksaa muotoa] ajatellen, että ne kaikki kahdeksan muotoa ovat Jumalan muotoja, on Jumalan hyvää palvotaa [*puja*].

Huomautus: Tässä säkeessä mainitut kahdeksan muotoa ovat maa, vesi, tuli, ilma, tila, aurinko, kuu ja elävät olennot (*jivat*), kaikki, jotka ovat Jumalan, yhden todellisuuden muotoja, joka on koko tämän ilmentyneen maailman alla.

Tamilinkieliset sanat *en uruyavum*, jotka tässä on käännetty 'kaikki kahdeksan muotoa', saattavat myös merkitä 'kaikki (asiat), jotka ovat ajatusten muotoja'.

Sanat *vazhipadal* (palvominen) tamilinkielisessä versiossa ja *sevanam* (palvonta eli palvelu) sanskritinkielisessä versiossa saattavat merkitä sekä suoritettavaa rituaalista palvontaa tai esitettävää tarkoituksenmukaista palvelua. Mutta kun sen sijaan suoritettava rituaalinen palvonta voi olla kaikille Jumalan kahdeksalle muodolle sovellettavissa oleva, esitettävä tarkoituksenmukainen palvelu voi olla sopivaa vain eläville olennoille (*jivoille*) eikä muille Jumalan seitsemästä muodosta. Se on, ihminen voi palvoa eläviä olentoja sekä rituaalisen palveluin tai esittää joitakin tarkoituksenmukaisia palveluita heille, sellaisia kuin hankkimalla heille ruokaa, vaatteita tai suojia, mutta ihminen voi palvoa Jumalan seitsemää muotoa vain rituaalisella palvonnalla, koska ei ole olemassa soveliasta palvelua, jonka ihminen voi tehdä viidelle elementille, auringolle tai kuulle.

6. त॒इ॒व॒ँव॒थ॒उ॒थ॒ँ त॒जा॒ँच॒ँव॒ त॒ज॒व॒ँँँँ ल॒च॒न॒व॒ँव॒उ॒थ॒ँ
त॒उ॒इ॒न॒ँन॒प॒ज॒ प॒ज॒म॒व॒ ष॒म॒ँव॑ए॒न॒घ॒
त॒उ॒क॒प॒ँभ॒ँ व॒उ॒ब॒ज॒म॒प॒उ॒ ब॒भ॒ँव॑ए॒न॒घ॒

त॒इ॒व॒ँव॒थ॒उ॒थ॒ँ	<i>Vazhuttalil</i>	kuin ilmestyminen
त॒जा॒ँव॒	<i>Vakku</i>	ääni
अ॒च॒ँव॒	<i>ucca</i>	äänekäs
त॒ज॒व॒ँँँक॒ँ	<i>vaykkul</i>	suun sisässä
ल॒च॒न॒व॒ँव॒उ॒थ॒ँ	<i>jepattil</i>	kuin <i>japa</i> tai toistaminen

तउइनःपÖ	<i>vizhuppam</i>	hyvä
:पÖ	<i>am</i>	on
पजमवपÖ	<i>manatam</i>	se jonka mieli (<i>manasikam</i>) on tehnyt
तउकपÖ-पÖ	<i>vilambum</i>	mitä kutsutaan
वÖव्रजमपÖ	<i>dhiyanam</i>	mietiskely
,६	<i>idu</i>	tämä

Mieluummin kuin ylistää [Jumalaa], [*japa* on hyvää]; [ennemmin kuin *japa* tehtynä] suureen ääneen, [*japa* salaa kuiskattuna suun sisällä on hyvää]; ja ennemmin kuin *japa* suun sisällä, se mikä on tehty mielellä on hyvää; tämä [mentaalinen eli *manasika japa*] on se, jota kutsutaan mietiskelyksi [*dhyana*].

7. तउःःःःःःः मजधलभवÖ तएयÖवÖवउलनजथÖ
तउःःःःःःः वमÖमल्य वमÖवएनघ
तउलचपिज पमÖमलत वमÖवएनघ

तउःः	<i>vittu</i>	keskeytetty
ःवथउमÖ	<i>karutalin</i>	kuin mietiskely (tai ajattelu)
:६	<i>aru</i>	joki tai virta
लभवÖ	<i>ney</i>	<i>ghee</i> (kirkastettu voi)
तएयÖनÖवउ	<i>vizhchi</i>	putoaminen
लनजथÖ	<i>pol</i>	kuten
तउःःःःःःः	<i>vittidadu</i>	keskeytymätön
अमÖमल्य	<i>unnale</i>	mietiskely (tai ajattelu)
तउलचपिÖ	<i>visedam</i>	erinomainen (<i>visesha</i>)
:पÖ	<i>am</i>	on
अमÖमलत	<i>unnave</i>	tehdä (sananmukaisesti mietiskellä tai ajatella)

Mieluummin kuin mietiskellä [muiden ajatusten] keskeytellessä, [Jumalan] keskeytymätön mietiskely kuin joen tai *gheen* virtaus, on erinomaista tehdä.

8. ःमÖव्रनज तवÖवउ मतमा पजा
पममउव नजतल्प वमÖवएनघ
तःमवÖवउःःःःःःः पवÖवप पमÖवएनघ

ःमउव	<i>aniya</i>	mitä-on-muuta (<i>anya</i>)
नजतवÖवउमÖ	<i>bhavattin</i>	kuin mietiskely
ःतमÖ	<i>avan</i>	Hän
ःपÖ	<i>aham</i>	minä
:पÖ	<i>ahum</i>	on
ःममउव	<i>ananiya</i>	mikä-ei-ole-muuta (<i>ananya</i>)
नजतल्प	<i>bhavame</i>	mietiskely todellakin
ःमवÖवउम्पÖ	<i>anaittinum</i>	kaiken keskellä
अवÖवपपÖ	<i>uttamam</i>	paras

Mieluummin kuin *anya-bhavaa*, *ananya-bhavaa* [tehtynä vakaumuksella] 'Hän on minä' on todellakin parasta kaikkien [monenlaisten mietiskelyjen] keskellä.

Huomautus: *Anya-bhava* merkitsee Jumalan mietiskelemistä muuna kuin itsenä, samalla kun *ananya-bhava* merkitsee Hänen mietiskelemistään ei minään muuna kuin omana itsenä. Jotta Jumalaa voisi mietiskellä ei minään muuna kuin omana itsenä, on välttämätöntä omata luja vakaumus, että Hän on se, joka on olemassa ja loistaa oman 'Minän' sisällä. Kun pyrkijä varustautuu sellaisella lujalla vakaumuksella, hän tulee selvästi ymmärtämään, että paras tapa mietiskellä Jumalaa on mietiskellä Häntä pelkkänä 'Minänä', ensimmäisen persoonan todellisuutena.

Siksi tulisi ymmärtää, että sanat *avan aham ahum* (hän on 'minä'), jota Sri Bhagavan on käyttänyt tässä säkeessä verrattaessa niitä sanoihin *ananya-bhava*, ei ole tarkoitettu osoittamaan, että ihmisen tulisi mietiskellä ajatusta 'Hän on Minä', vaan ovat pelkästään tarkoitettu tarkoittamaan vakaumusta, jonka avulla ihmisen tulisi mietiskellä Itseä. Se on, koska Itse yksin on *ananya* (se, joka ei ole muuta kuin oma itse) ja siitä lähtien kaikki ajatukset, sisältäen ajatuksen 'Hän on Minä', ovat *anya* (muuta kuin oma itse), *ananya-bhava* suosituksen tässä säkeessä tulisi ymmärtää merkitsevän Itsen mietiskelemistä eli Itsehuomioimista ennemmin kuin pelkkää 'Hän on Minä'-ajatuksen mietiskelemistä.

Täten tässä säkeessä Sri Bhagavan ilmoittaa kuinka kaikki karma joogan ja edellisissä neljässä säkeessä mainitut *bhakti* joogan harjoitukset täytyy lopulta imeyttää Itsehuomioimisen eli Itsetutkimuksen harjoitukseen, ja seuraavassa säkeessä Hän toteaa, että sellaisen voimakkaan Itsehuomioimisen avulla ihminen tulee saavuttamaan Itseolemisen tilan, joka on korkeimman antautumisen totuus.

9. नजत नथवॐवउमजधॐ नजतमज वएवचधा
नजतवॐ वउगवॐवल्थ ब्मॐवएनध
नगनवॐवउ ववॐस्त प्मॐवएनधा

नजत	<i>bhava</i>	mietiskely
नथवॐवउमजधॐ	<i>balattinal</i>	voimakkuuden avulla
नजतमजवएव	<i>bhavanatita</i>	joka tuonpuoleistaa mietiskelyn
चधॐनजतवॐ	<i>sat-bhavattu</i>	olemisen (<i>sat</i>) tilassa (<i>bhava</i>)
,गवॐवल्थ	<i>iruttale</i>	pysyminen eli oleminen yksin
नगनवॐवउ	<i>para-bhatti</i>	korkein antautuminen (<i>para-bhakti</i>)
ववॐस्तपॐ	<i>tattvam</i>	totuus (<i>tattva</i>)

Mietiskelyn voimakkuuden avulla [se on, sellaisen *ananya-bhavan* eli Itsehuomioimisen voiman avulla], olemisen tilassa pysyen, joka ylittää mietiskelyn, yksin on korkeimman antautumisen totuus [*para-bhakti-tattva*].

Huomautus: Saavutettuaan lujan vakaumuksen, että Jumala on se, joka loistaa hänessä 'Minänä', mietiskelijä tahtoo yrittää mietiskellä 'Minää', joka yksin on *ananya* eli ei kukaan muu kuin oma itse. Mutta koska mietiskelijä saattaa pysyä yksilönä vain niin kauan kuin hän tarkkaa sitä mikä on *anya* eli eri kuin hän itse, hän tulee automaattisesti laskeutumaan lähteeseensä, kun hän täysin vetää huomionsa siitä mikä on *anya* ja yrittää kiinnittää sen 'Minään'. Siksi sellaisia tuloksia sellaisesta *ananya-bhavasta* --- yrityksestä kiinnittyä 'Minään' --- on, että mietiskelijä itse tulee ei-olemassaolevaksi imeytymällä olemisen tilaan (*sat-bhavaan*). Kun mietiskelijästä näin tulee ei-olemassaoleva, mitään mietiskelyä ei voi tapahtua ja sen vuoksi sen tilan täällä on sanottu olevan *bhavanatita*, se joka tuonpuoleistaa mietiskelyn. Ja koska Jumala ei totuudessa ole mitään

muuta kuin todellinen Itse, joka on olemisen tila (*sat-bhava*), pysyminen siinä tilassa edes jättämättä sitä, on itsessään korkeinta antautumista Jumalalle.

10. अवउवÖव तउविÖवउ लथजीमÖउ बउगवÖव
थवमÖवपÖ नवÖवउव षमÖवएनध
तव्वबजा तजमप षमÖवएनध

अवउवÖव	<i>uditta</i>	herääminen
,विÖवउथÖ	<i>idattil</i>	tilassa
हीमÖउ	<i>odungi</i>	tyyntynyt
,गवÖवथÖ	<i>iruttal</i>	pysyminen eli oleminen
नव	<i>adu</i>	se
मपÖ	<i>kanmam</i>	karma
नवÖवउवपÖ	<i>bhattiyum</i>	ja <i>bhakti</i>
नव	<i>adu</i>	se
ल्वजापÖ	<i>yoga</i>	jooga
तजमपपÖ	<i>jnanamum</i>	ja <i>jnana</i>

Oleskellen, tyyntyen heräämisen tilaan [omaan lähteeseensä, todelliseen Itseen] --- se on karmaa [haluamatonta toimintaa] ja *bhaktia* [antaumusta], se on joogaa [yhtymistä Jumalaan] ja *jnanaa* [todellista tietoa].

Huomautus: Kun, saavuttamalla edellä mainitun tilan, joka ylittää mietiskelyn, mieli --- jonka on herättävä tehdäkseen *nishkamya pujan, japan ja dhyanan* toimintaa --- pysyy tyyntyneenä lähteessään (todellisessa Itsessä) mistä se on herännyt, se on karma joogan (haluttoman toiminnan polun) ja *bhakti* joogan (antautumisen polun) kulminaatiopiste; se on myös *raja* joogan (polun joka tavoittelee yhteyttä Jumalaan mielenhallinnan eri menetelmillä) ja *jnana* joogan (tiedon polun) kulminaatiopiste.

Kuinka sellainen Itseolemassaolo saadaan aikaan karma joogalla ja *bhakti* joogalla selitetään aikaisemmissa säkeissä; kuinka se saadaan aikaan *raja* joogalla selitetään seuraavissa viidessä säkeessä; ja kuinka se saadaan aikaan *jnana* joogalla selitetään 16:sta säkeestä eteenpäin.

Vertaa tässä *Ulladhu Narpadu Anubandhamin* 14 säettä, jossa Sri Bhagavan sanoo, 'Tarkka tutkimus "Kenelle ovat nämä [epäkohdat], karma [toiminta], *vibhakti* [antautumattomuus], *viyoga* [erillisuus] ja *ajnana* [tietämättömyys]?" on itsessään karmaa, *bhaktia*, *yogaa* ja *jnanaa*, [koska] kun ihminen tutkii näitä tarkkaan, [egon eli yksilöllisen 'minän' huomataan olevan ei-olemassaoleva, ja] ilman 'minää' nämä [neljä epäkohtaa] eivät koskaan voi olla olemassa. Oleminen Itsenä yksin on totuus.'

11. तकउव्वकÖ क्कीÖ तष्यनी नÖल्लज
थकी लपजीवृष्ट षमÖवएनध
लतजीÖ तनजवपु वमÖवएनध

तकउ	<i>vali</i>	hengitys
अकÖ	<i>ul</i>	sisäpuolella
नीÖ	<i>adakka</i>	pidättämällä
तष्य	<i>valai</i>	verkko

नी	<i>padu</i>	tarttua
न्कÖ	<i>pul</i>	lintu
लनजथÖ	<i>pol</i>	kuten
अकप्पÖ	<i>ulamum</i>	mieli myös
हीट्टाधपÖ	<i>odungurum</i>	tahtoo tyyntyä
हीÖ	<i>odukka</i>	pidättyä
अनजबपÖ	<i>upayam</i>	väline, keinot, sotajuoni tai keksintö
,ट	<i>idu</i>	tämä

Pidättämällä hengityksen sisäpuolelle, myös mieli tahtoo tyyntyä, kuin lintu tarttuneena verkkoon. Tämä [hengityksen pidättämisen harjoitus] on keino hillitä [mieli].

Huomautus: Syy siihen miksi mieli tyyntyy, kun hengitystä pidätetään, selitetään seuraavassa säikeessä.

12. अकप्पÖ लचबध
 प्कतजट्टु ाउष्कबउगढीभÖवएनध
 लतजमÖधतधÖ धउमÖथ प्भÖवएनध

अकप्पÖ	<i>ulamum</i>	mieli
अबउगपÖ	<i>uyirum</i>	ja hengitys (eli <i>prana</i>)
अशजÖत्पÖ	<i>unarvum</i>	tietäminen
लचबधपÖ	<i>seyalum</i>	ja tekeminen
अकतजपÖ	<i>ulavam</i>	jolla on
ाउष्क	<i>kilai</i>	oksat
,गढी	<i>irandu</i>	kaksi
हमÖ	<i>ondru</i>	yksi
न्तधÖधउमÖ	<i>avatrin</i>	heidän
थपÖ	<i>mulam</i>	alkuperä

Mieli ja hengitys ovat kaksi oksaa, joilla on tietäminen ja tekeminen [kummallekin kuuluvana ominaisuutenaan]; [mutta] niiden alkuperä on yksi.

Huomautus: Mieli on tietämisen eli ajattelemisen (*jnana-saktin*) voima, kun taas hengitys eli elämänvoima (*prana*) on tekemisen eli toiminnan (*kriya-saktin*) voima. Mutta alkuperäinen voima, joka toimii mielen ja *pranan* muodossa, on yksi ja on kuin puunrunko, jolla ovat mieli ja *prana* kaksina oksinaan.

Mieltä ja *pranaa* voi myös verrata valoon ja puhaltimeen, jotka kummatkin ovat saman elektronisen voiman aktivoimia ja jotka ovat yhden ja saman virtakytkimen ohjaamia. Jos me käytämme kytkintä tarkoituksenamme katkaista pois joko valo tai puhallin, myös toinen katkeaa automaattisesti. Samalla lailla, jos me teemme ponnistuksen tyyntyyttääksemme joko mielen tai hengityksen, myös toinen tulee automaattisesti hilliintymään ja tyyntymään.

13. थबप भजच पउगढीज लपजीÖ
 पउथबउवÖ प्कलवइ प्भÖवएनध
 लतयजव पजबÖभÖवत्व थभÖवएनघा

,थवप्पÖ	<i>ilayamum</i>	viipyminen (<i>laya</i>) ja
भजचपÖ	<i>nasam</i>	tuhoutuminen (<i>nasa</i>)
,गँ	<i>irandu</i>	kaksi (kahdenlaisia)
:पÖ	<i>am</i>	on
हीÖपÖ	<i>odukkam</i>	tyyntyminen
,थवउवÖ	<i>ilayittu</i>	epävarmuudessa
अकट	<i>uladu</i>	se mikä on
खइपÖ	<i>ezhum</i>	tahtoo ihmetä
खयजट	<i>ezhadu</i>	ei tahdo ilmetä
अग	<i>uru</i>	muoto
पजवÖमÖवल्वयÖ	<i>mayndadel</i>	jos (se) kuolee

[Mielen] tyyntymistä on kahdenlaista, epävarmuutta [*layaa*] ja tuhoutumista [*nasaa*]. Se mikä on epävarmuudessa [*layassa*] tahtoo ilmestyä. [Mutta] jos muoto kuolee, se ei ilmesty.

Huomautus: Lukuisia tiloja, joissa mieli saattaa tyyntyä, on kahdenlaisia, nimittäin mielen epävarmuuden tila ja mielen tuhoutuminen. Jos mieli tyyntyy epävarmuuden tilaan eli *layaan*, se tahtoo ilmestyä uudestaan, mutta jos muoto kuolee tyyntymällä tuhoutumisen eli *nasan* tilaan, se ei tahdo koskaan ilmestyä uudestaan.

Hengityksen hillinnällä saavutettu mielen tyyntyminen, kuten mielen tyyntymisen saavuttaminen sellaisissa tiloissa kuin unessa, kuolemassa, pyörtymisessä ja koomassa, on tilapäistä ja näin vain *mano-layaa* eli mielen epävarmuutta. Sellaisesta epävarmuudesta mieli tahtoo ilmestyä uudestaan. Koska onnellisuutta koetaan vain, kun mieli tyyntyy ja koska mielen ilmestyminen on itsessään kärsimystä, jos me aiomme nauttia onnesta ikuisesti on välttämätöntä, että mielen tulisi tyyntyä pysyvästi. Sellaista mielen pysyvää tyyntymistä, joka on kaikkien hengellisten pyrkimysten todellinen päämäärä, kutsutaan *mano-nasaksi* eli mielen tuhoutumiseksi. Katso *Sri Ramanan Polkuun, Osaan Yksi*, lukuun kolme, saadaksesi lisää selitystä.

Syy siihen miksi hengityksen hillintä eli *pranayama* ei voi saada aikaan mielen tuhoutumista eli *mano-nasaa* on selitetty Sri Bhagavanin toimesta *Nan Yarin (Kuka minä olen?)* kahdeksannessa pykälässä seuraavasti:

Tehdäkseen mielestä tyynen, ei ole muuta tarkoitustaan vastaavaa keinoa kuin tutkia [*vichara*]. Jos tarkoituksena on tyyntyä muulla tavoin, mieli tahtoo pysyä ikään kuin tyyntyneenä, mutta tahtoo ilmestyä uudestaan. Jopa hengityksen hallinnan avulla [*pranayamalla*] mieli tahtoo tyyntyä; kuitenkin niin kauan kuin hengitys [*prana*] pysyy tyyntyneenä myös mieli pysyy tyyntyneenä ja kun *prana* tulee ulos, se [mieli] tahtoo myös tulla ulos ja vaellella taipumusten [*vasanoiden*] häilymisten mukaan...Siksi *pranayama* on pelkkä apukeino mielen tyyntymiseksi, mutta se ei saa aikaan mielen tuhoutumista [*mano-nasaa*].

Sitä varten että saisi aikaan mielen tuhoutumisen, mielen on välttämätöntä tutkia tarkkaan itseään, ensimmäisen persoonan tunnetta 'minä' ja sen kautta tuntea sen oma tietoisuuden todellinen muoto. Tämä Itsetutkimuksen polku on 'ainut polku' jonka Sri Bhagavan mainitsee seuraavassa säkeessä.

14. हीÖ तकउष्व लवजीइव प्कवÖव
तडीÖलत लवजजÖतयउ भ्मÖवएनघ

तए॒ पवम॑ त्म॒व॒ए॒न॒ध

ह्री॒ऌ	<i>odukka</i>	hillittynä
तक॒उ॒ष्व	<i>valiyai</i>	hengitys
ही॒ट्ट॒व॒प॒ऌ	<i>odungum</i>	joka on tyyntynyt
अक॒व॒ऌ	<i>ulattai</i>	mieli
त॒डी॒ऌ॒ल॒त	<i>vidukkave</i>	kun yksi lähettää tai pakottaa (sen) menemään
ह॒ज॒ऌ॒ त॒य॒उ	<i>or vazhi</i>	ainut polku, tiedon polku, eli yhdeksi tulemisen polku
तए॒व्य॒ऌ	<i>viyum</i>	tahtoo kuolla
न्व॒म॒ऌ	<i>adan</i>	sen
अ॒र	<i>uru</i>	muoto

Kun etsijä panee mielen, joka on hillinnyt hengityksen, seuraamaan [tuntemisen ja Itsen kanssa yhdeksi tulemisen] ainutta polkua, sen muoto tulee kuolemaan.

Huomautus: Sri Bhagavanin käyttämät tamilinkieliset sanat '*or vazhi*' tässä säkeessä merkitsevät sekä 'ainutta polkua', '[Itsen] tuntemisen polkua' tai '[Itsen kanssa] yhdeksi tulemisen polkua'. Kuitenkin, kaikkien näiden kolmen menetelmän tulisi ymmärtää tarkoittavan yhtä ja samaa polkua, nimittäin Itsetutkimuksen polkua, koska Itsetutkimuksen polku ei ole ainoastaan Itsen tuntemisen ja Siksi tulemisen polku, vaan on myös yksi ja ainut polku, joka tuhoaa mielen, kuten Sri Bhagavan selitti *Maharshin Gospelissa*, kirjassa kaksi, kappaleessa yksi.

Totuus, että tässä säkeessä mainittu ainut polku ei ole muuta kuin Itse-tutkimuksen polku, tehtiin myös selväksi Sri Bhagavanin toimesta *Guru Vachaka Kovain* säkeessä 392, jossa Hän sanoo:

Mielellä, jonka viisi tietoa ovat tulleet yhdeksi [se on, mielellä, jonka kiinnostus on tullut yksipisteiseksi sen sijaan, että olisi hajaantunut ulos viiden aistin mukana] rauhan [tilassa], joka on tullut olemassa olevaksi [mielen] aktiivisuuden poissaolon vuoksi, on hävinnyt mielen epävarmuuden [*mano-layan*] välityksellä, joka tapahtui hillitsemällä hengitys sisään, tutkimalla voimakkaasti ja tuntemalla virheetön *sat-chit* [puhdas ominaisuudeton olemassaolo-tietoisuus 'Minä olen'] sydämessä.

Se tarkoittaa, kun mieli herää epävarmuudesta [*layasta*], se tulee olemaan tyyni ja rauhallinen, silloin ihmisen tulisi hyödyntää se rauhallinen tila kääntämällä kiinnostuksensa tarkastelemaan ja tuntemaan 'Kuka minä olen?', sen muoto tulee kuolemaan, sillä tullaan huomaamaan, että todellisuudessa sellaista asiaa kuin mieli ei ole lainkaan.

15. प॒म॒त्त्व॑ प॒ज॒ब॒ल॒प॒व॒ऌ॒प॒ऌ॒ प॒म॒ऌ॒प॒ज॑ ल॒ब॒जा॒उ

व॒मा॒ऌ॒ज॒ज॒ऌ॒ ल॒च॒व॒थ॒उ॒ष्य॑ ब॒म॒व॒ए॒न॒ध

व॒म॒ऌ॒उ॒व॒थ॒ऌ॒ च॒ज॒ज॒ऌ॒व॒म॑ म॒म॒व॒ए॒न॒ध

प॒म॒त्त्व॑	<i>manavuru</i>	mieli-muoto (<i>mana-rupa</i>)
प॒ज॒ब॒	<i>maya</i>	johtaa (sen) kuolemaan
ल॒प॒व॒ऌ	<i>mey</i>	todellisuus
प॒म॒ऌ॒प॒ज॑	<i>mannum</i>	kuka vakiintuu
प॒ज॑ ल॒ब॒ज॒व॒उ॒ व॒मा॒ऌ॒व॒	<i>ma-yogi-tanakka</i>	suurelle joogille
ह॒ज॒ऌ	<i>or</i>	yksi (tai ei yhtään)

लचबथÖ	<i>seyal</i>	toiminta
,ष्य	<i>ilai</i>	ei ole olemassa
वमÖ	<i>tan</i>	Hänen
,बथÖ	<i>iyal</i>	luonto
चजजÖमÖवममÖ	<i>sarndanan</i>	Hän on saavuttanut

Suurelle joogille, joka vakiintuu todellisuutena mielen muodon kuoleman johdosta, ei ole olemassa toimintaa [tehdä], [koska] Hän on saavuttanut Luontonsa [Itsenä olemisen Luonnollisen tilansa].

Huomautus: Tekijyyden tunne, tunne 'Minä teen tätä työtä', voi olla olemassa niin kauan kuin mieli, jonka muoto tuntee 'Minä olen tätä' tai 'Minä olen sitä', on olemassa. Siksi, kun mieli tuhotaan, myös tekijyyden tunne tuhotaan. Tästä syystä joogin, jonka mieli on kuollut ja joka siksi oleilee Itsenä, todellisuus ei voi olla toiminnan tekijä. Mitä hyvänsä toimintaa Hän näyttää olevan tekemässä on olemassa vain niiden ajattelutavassa, jotka unohtavat Hänen olevan ruumis, joka ei toimi. Vertaa tässä *Ulladu Narpadun* säkeeseen 31, jossa Sri Bhagavan sanoo, 'Hänelle joka nauttii Itsen autuudesta, joka on ilmestynyt tuhoamalla [yksilöllinen] itse [mieli eli ego], mikä yksittäinen asia on olemassa tehtäväksi? Hän ei tiedä mitään muuta kuin Itsen; [siksi] kuka [tai kuka voi kuvitella] kuvittelee mielessään mikä Hänen tilansa on?'

Tässä säkeessä Sri Bhagavan saattaa päätökseen opetuksensa *raja*-joogan polusta ja seuraavasta runosäkeistöstä eteenpäin Hän opettaa Itsetutkimuksen polkua todellisena *jnana-margana* eli tiedon polkuna.

16. लतकउतउ विद्याष्क तउविÖ पममÖवमÖ
लमजकउब लतजजÖवलय बमÖवएनघ
तःप बशजÖÖउवज षमÖवएनघ

लतकउ	<i>veli</i>	ulkoinen
तउविद्याष्क	<i>vidayangalai</i>	objektit (<i>vishayat</i>)
थउविÖ	<i>vittu</i>	luovuttamassa
पमपÖ	<i>manam</i>	mieli
वमÖ	<i>tan sen</i>	oma
हकउ	<i>oli</i>	valo
अर	<i>uru</i>	muoto
हजÖवलय	<i>ordale</i>	tietää yksin
अःप	<i>unmai</i>	tosi
अशजÖवÖवउ	<i>unarchi</i>	tieto
:पÖ	<i>am</i>	on

Mielen tuntiessa oman valon muotonsa, [sen, pelkän tietoisuuden, tosi Itsen, todellisen muodon] luovuttuaan [tietämästä] ulkoisia objekteja, yksin on tosi tieto.

Huomautus: Kun, luovuttuaan huolehtimasta ulkoisista objekteista ja tuntemasta niitä, mieli alkaa tarkata ja tuntea Itsen (sen oman tietoisuuden tosi muodon, josta se saa valon tuntea nuo ulkoiset objektit), se yksin on tosi tieto eli *Jnana*.

Tämän säkeen sanskritinkielisen version ovat jotkut ihmiset väärin ymmärtäneet merkitsevän, 'Mieli, joka on poistunut siitä mitä-on-nähty, on oman todellisen luontonsa

näkemistä; (se itse on) todellisuuden näkemistä'. Kuitenkin, tämän säkeen alkuperäisessä tamilinkielisessä versiossa Sri Bhagavan ei ole jättänyt tilaa millekään kaksiselitteisyydelle, koska Hän on selvästi sijoittanut painokkuuden vain Itsetutkimuksen positiiviselle aspektille ('mielen oman valonsa muodon tuntemiselle'), ja Hän on maininnut negatiivisen aspektin ('luopuminen ulkoisista objekteista') vain ennakoivana vaatimuksena. Pelkästään luopuminen tuntemasta ulkoisia objekteja (eli mielen vetäminen siitä mitä-on-nähty) on itsessään riittämätöntä, koska vaikka mieli luopuu tuntemasta ulkoisia objekteja mennessään nukkumaan, se ei sen vuoksi saavuta todellista tietoa. Saavuttaakseen todellisen tiedon, mielen ei ainoastaan täydy luopua tuntemasta ulkoisia objekteja, vaan sen täytyy myös tehdä positiivinen ponnistus saavuttaakseen oma muotonsa, ensimmäisen persoonan tunne 'minä', tunteakseen 'Kuka minä olen?'

Siksi tämän säkeen alkuperäisen tamilinkielisen version valossa sanskritinkielisen version tulisi ymmärtää merkitsevän, 'Mieli, joka on poisvedetty siitä mikä-on-nähty (*drisya*), nähden oman tietoisuutensa luonto, on todellisuuden näkemistä (*tattva-darsanamia*)'.

17. पमवःवड मण्ट पधतज वचजत
पमलपम लतजमःधउष्य ष्मःवएनध
पजजःःःल्भ गजजःःःवपउ ष्मःवएनघा

पमवःवडमः	<i>manattin</i>	mielestä
अण्ट	<i>uruvai</i>	muoto
पधतजः	<i>maravadu</i>	vailla unohtamattomuutta
अचजत	<i>uchava</i>	kun ihminen tutkii tarkkaan
पमपः	<i>manam</i>	mieli
खम	<i>ena</i>	kuten
हमःः, ष्य	<i>ondru-ilai</i>	ei ole olemassa mitään (sellaista asiaa ei ole)
पजजःःःपः	<i>markkam</i>	polku (<i>marga</i>)
ल्भजः	<i>ner</i>	suora
ःजःःःपः	<i>arkkum</i>	kaikille
,ः	<i>idu</i>	tämä

Kun ihminen tarkkaan tutkii mielen muotoa vailla unohtamattomuutta [se on, ilman *pramadaa* eli tarkkaavaisuuden velttoutta], [hän tulee huomaamaan, että] sellaista asiaa kuin mieli ei ole olemassa; tämä on kaikille tarkoitettu suora polku.

Huomautus: Edellisessä säkeessä Sri Bhagavan opetti, että mielen tuntiessa oman valonsa muodon (eli tietoisuuden) se on todellista tietoa ja tässä säkeessä Hän opettaa kuinka mielen on näin tunnettava oma valonsa muoto. Kun ihminen valppaasti tutkii hämärässä havaittua käärmeen muotoa, hän tulee huomaamaan ettei sellaista asiaa kuin käärme ole ollenkaan olemassa ja että se, joka näytti käärmeeltä, ei ollut muuta kuin pelkkä köysi. Samalla lailla, kun mieli tutkii tarkkaan omaa muotoaan vailla unohtamista --- se on vailla *pramadaa* (huomion velttoutta) joutumatta sen paremmin ajatusten heräämiseen tai uneen --- hän tulee huomaamaan, että sellaista asiaa kuin mieli ei ole ollenkaan olemassa ja että se, joka ilmeni mielenä, ei ole muuta kuin Itse, puhdas olemassaolo-tietoisuus 'Minä olen'. Juuri kuten köysi on epätodellisen käärmeen perustodellisuus, samoin tämä olemassaolo-tietoisuus, joka on edellisessä säkeessä mainittu valon muoto, on epätodellisen mielen perustodellisuus. Mikä sitten on se epätodellinen ja ei-olemassaoleva olevainen mitä nyt kutsutaan mieleksi? Vastauksen tähän kysymykseen antaa

Bhagavan seuraavassa säkeessä.

18. खँशाड्डा लकपमपँ बजतउम् भजलमम्
लपँशल्लप ५थपज प्भँवँनघ
बजमज पमलपम थभँवँनघा

खँशाड्डाल्लक	<i>ennangale</i>	vain ajatuksia
पमपँ	<i>manam</i>	mieli
बजतउम्पँ	<i>yavinum</i>	kaikista
भजमँ खम्पँ	<i>nan enum</i>	'minä'
खँशल्लप	<i>enname</i>	ajatus pelkästään
५थपँ	<i>mulam</i>	juuri
:पँ	<i>am</i>	on
बजमँ	<i>yan</i>	'minä'
:पँ	<i>am</i>	on
पमपँ	<i>manam</i>	mieli
खमथँ	<i>enal</i>	mitä kutsutaan

Mieli on vain ajatusten [suuri joukko]. [Kaikista näistä] ajatuksista ajatus 'minä' [tunne 'Minä olen ruumis'] yksin on juuri. [Siksi] se mitä kutsutaan mieleksi on [tämä juuri-ajatus] 'minä'.

Huomautus: Termiä 'mieli' käytetään yleensä lukuisia ajatuksia yhdistävänä nimenä. Kaikista ajatuksista, ajatus 'Minä olen ruumis' yksin on juuri, koska se on ainut rihma, johon kaikki muut ajatukset on pujotettu (kuten Sri Bhagavan ilmoitti *Atma-Vidya Kirtanamin* toisessa säkeessä) ja koska yksikään muu ajatus ei voi olla olemassa sen poissa ollessa. Siksi se mitä tavallisesti kutsutaan mieleksi kiteytetään analyysissä juuriajatuksensa 'Minä olen ruumis'.

Tässä on tärkeää huomata ero tämän 'minä'-ajatuksen, joka on sekoittunut tunne 'Minä olen ruumis' ja todellisen 'Minän' välillä, joka on todellinen olemassaolo-tietoisuus 'Minä olen'. Kun 'Minä olen tämä' tai 'Minä olen se', se on mieli eli ego. Katso tässä *Maharshin Gospeliin*, Kirja Yksi, kappale kuusi.

Ajatus 'minä' tunnetaan subjektina, kun taas kaikki muut ajatukset ovat sen tuntemia objekteja. Siksi, vaikka muut ajatukset tulevat ja menevät, ajatus 'minä' pysyy aina alustana, josta ne riippuvat ja kun ajatus 'minä' tyyntyy, kaikkien muiden ajatusten täytyy tyyntyä yhdessä sen kanssa. Näin ajatus 'minä' on yksi ja ainut mielen oleellinen ominaispiirre. Siksi mielen äärimmäinen totuus voidaan löytää vain kun ihminen tutkii tarkasti tämän ensimmäisen persoonan 'minä'-ajatuksen totuutta. Siksi, kun Sri Bhagavan sanoo edellisessä säkeessä, 'Kun ihminen tutkii tarkasti mielen muotoa...' meidän tulee ymmärtää, että Hän tarkoittaa, 'Kun ihminen tutkii tarkasti 'minä'-ajatuksen luonnetta...', koska vain kun 'minä'-ajatuksen luonne on tutkittu näin tarkkaan, tulee äärimmäinen totuus, että mielellä ei ole olemassaoloa, oivalletuksi. Tämä kohta tullaan selittämään monine yksityiskohtineen pian ilmestyvässä *Sri Ramana Osan Yksi Polun* kolmannessa painoksessa, kappaleessa seitsemän.

19. भजलममँ लघड्डपउडि ल्पलवम भजत्तिँ
शजमँध्थ चजबँभँवँडी प्भँवँनघ
त्तजम तउचजगपउ व्भँवँनघा

भजमÖ खमÖः	<i>nan endru</i>	'Minä'
खइपÖ ,पिÖ	<i>ezhum-idam</i>	ilmestyvä tila (eli lähde)
खढ	<i>edu</i>	mikä
खम	<i>ena</i>	näin
भजि	<i>nada</i>	kun ihminen tutkii tarkasti
अकÖ	<i>ul</i>	sisällä
भजमÖ	<i>nan</i>	'Minä'
वष्यचजवÖभÖव्रजीपÖ	<i>talai-sayndidum</i>	tahtoo kuolla
त्तजम तउचजगपÖ	<i>jnana-vicharam</i>	Itse-tutkimus (sananm. Tieto-tutkimus)
,े	<i>idu</i>	tämä

Kun ihminen tutkii sisältään tarkasti näin, 'Mikä on 'minän' ilmestymispaikka?', 'minä' tulee kuolemaan. Tämä on Itsetutkimusta [*jnana-vicharaa*].

Huomautus: Kun ihminen sisäänpäin kääntyneenä tutkii tarkasti tätä juuriajatusta, tunnetta 'Minä olen ruumis', saadakse selville mistä kohdin (tai mistä) se ilmestyy, se tulee tyyntymään ja katoamaan koska, kuten käärme, sillä ei ole omaa todellisuutta ja voi siksi ilmestyä olemaan vain kun sitä ei ole tarkkaan tutkittu. Tämä valpas sisäinen 'minä'-ajatuksen lähteen tutkimus, yksin on *jnana-vicharaa*, tutkimusta, joka johtaa todelliseen Itsetietoon.

Sanat *ezhum-idam*, jotka sananmukaisesti merkitsevät 'ilmestymispaikkaa', tarkoittavat tässä todellista Itseä, olemassaolo-tietoisuutta 'Minä olen', joka on lähde, josta ajatus 'Minä olen ruumis' ilmestyy eikä tarkoita mitään ajan ja paikan rajoittamaa tilaa, jotka ovat vain ajatuksia, jotka ilmestyvät tämän juuriajatuksen jälkeen.

Sanat *talai-sayndidum* sananmukaisesti merkitsevät 'tahtoo kumartaa päänsä', mutta käytetään tavallisesti arkikielisessä ymmärryksessä merkitsemään 'tahdon kuolla'.

20. भजलमजमÖः वजमवÖः भजमजलममÖ लघजमÖघढ
वजमजावÖ ल्वजमÖःल्प बभÖवएनध
वजमवन्मÖघपज प्भÖवएनधा

भजमÖ	<i>nan</i>	'minä'
हमÖः	<i>ondru</i>	mihin (se) imeytyy
वजमवÖः	<i>tanattu</i>	paikassa (<i>sthana</i>)
भजमÖ भजमÖ	<i>nan nan</i>	'Minä-Minä' (tai 'Minä olen Minä')
खमÖः	<i>endru</i>	kuten
हमÖः णढ	<i>ondru adu</i>	ainut
वजमजा	<i>tanaha</i>	pakottomasti
ल्वजमÖःल्प	<i>tondrume</i>	ilmestyy
वजमÖ	<i>tan</i>	itsessään
णढ	<i>adu</i>	se
न्मÖघपÖ	<i>pundram</i>	kokonaisuus (<i>purna</i>)
:पÖ	<i>am</i>	on

Paikassa, jonne 'minä' [mieli eli ego] imeytyy, ainut [olemassaolo-tietoisuus] ilmestyy pakottomasti 'Minä-Minä' [eli 'Minä olen Minä']. Se itsessään on Kokonaisuus [*purna*].

Huomautus: Kun mieli eli ego, tuntiessaan 'Minä olen tätä' tai 'Minä olen sitä', näin tyyntyy ja

imeytyy lähteeseensä, todelliseen Itseen, ainut todellinen olemassaolo-tietoisuus loistaa esiin itsestään 'Minä-Minänä' eli 'Minä olen Minä', vailla päälle asetettua apuneuvoa kuten 'tämä' tai 'tuo'. Tämä määrittelemätön 'Minä-Minä' on Itse, ääretön todellisuus, Kokonaisuus.

Sanojen *nan nan*, jotka tavallisesti käännetään 'Minä-Minänä', voidaan myös ajatella merkitsevän 'Minä olen Minä', koska tamilinkielisessä lauseessa, sellaisessa kuten 'Minä olen tämä' (*nan idu irukkiren*) sana 'am' (*irukkiren*) on yleensä pudotettu pois.

Edellä olevissa kahdessa säkeessä esitetyt ideat on Sri Bhagavan esittänyt myös *Ulladu Narpadun* säkeessä 30.

21. भजलमस्तु लचजध लनजग कजपठ भजत्तल्प
भजमधु वैवुवु एभुवनध
भपवउमपु भएवुवुवज थभुवनध

भजमु खम्पु	<i>nan enum</i>	'minä'
लचजथु	<i>sol</i>	sana
लनजगकु	<i>porul</i>	merkitys
:पु	<i>am</i>	on
ठ	<i>adu</i>	se
भजक्ल्प	<i>nalume</i>	aina
भजमु	<i>nan</i>	'minä'
धु	<i>atra</i>	joka on vailla
वैवुवुवु	<i>tukkattum</i>	jopa syväunessa
भपठ	<i>namadu</i>	meidän
,मुपु	<i>inmai</i>	ei-olemassaoleva
भएवुवुवुजथु	<i>nikkattal</i>	poissaolosta johtuen

Se ['Minä-Minä', kokonaisuus] on aina sanan 'minä' merkitys, koska me olemme olemassa [sananm. ei-olemassaolomme poissaolosta johtuen] jopa syväunessa, joka on vailla 'minää' ['minä'-ajatusta, mieltä].

Huomautus: Koska meistä ei tule ei-olemassaolevia edes syväunessa, jossa mieltä (tunnetta 'Minä olen ruumis') ei ole olemassa ja koska olemme tietoisia olemassaolostamme syväunessa 'Minä olevana', se ainut todellisuus, joka loistaa esiin 'Minä-Minänä' tai 'Minä olen Minä', kun mieli imeytyy lähteeseensä ja kuolee, on aina --- kaikissa kolmessa tilassa (valveilla, unessa ja syväunessa) ja kaikkina kolmena aikana (menneisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa) --- sanan 'Minä' todellinen merkitys.

22. अथु लनजधउ वुकु पवउजउर लककथुधजत्तु
चपिचवु वजमवज थभुवनध
चवुवुवुजम भजमथुधु तभुवनध

अथु	<i>udal</i>	ruumis
लनजधउ	<i>pori</i>	mieli (sananm. aistit)
अकुपु	<i>ullam</i>	äly
अवउजु	<i>uyir</i>	hengitys
,कु	<i>irul</i>	pimeys
खथुधुजपु	<i>ellam</i>	kaikki

चपिÖ	jadam	tuntemiseen kykenemätön
चवÖ	asattu	epätodellinen (<i>asat</i>)
:मवजथÖ	anadal	koska (he) ovat
चवÖ	sattu	todellisuus (<i>sat</i>)
:म	ana	joka on
भजमÖ	nan	'minä'
चथÖ	alla	(heitä) ei ole

Koska ruumis, mieli, äly, hengitys ja [tiedostamattomuuden] pimeys [joka säilyy syväunessa] ovat kaikki tuntemiseen kykenemättömiä [*jadaa*] ja epätodellisia [*asatia*], ne eivät ole 'Minä', joka on todellisuus [*sat*].

Huomautus: Sekä sanaa *pori* tämän säkeen tamilinkielisessä säkeessä että sanaa *indriya* sanskritinkielisessä versiossa, jotka sananmukaisesti merkitsevät 'aisteja', on tässä käytetty tarkoittamaan mieltä, koska se, joka toimii aistien välityksellä, on vain mieli.

Kaikki viisi tuppea eli *panchakosaa* --- nimittäin fyysinen ruumis (*annamaya-kosa*), hengitys eli elämänvoima (*pranamaya-kosa*), mieli (*manomaya-kosa*), äly (*vijnanamaya-kosa*) ja tietämättömyyden pimeys (*anandamaya-kosa*), joka koetaan syväunessa muiden tuppien katoamisen johdosta --- ovat tuntemiseen kykenemättömiä ja epätodellisia, koska ne eivät omaa mitään sisäistä tietoisuutta eli omaa olemassaoloa. Siksi ne eivät voi olla 'Minä'-todellisuutta, joka on sekä itse-olemassaoleva että itse-loistava.

Säkeissä 16-22 esitettyjen ideoiden peräkkäisten keinojen johdosta, Sri Bhagavan toteaa meille totuuden ja *neti-netinä* (ei tämä, ei tämä) tunnetun hengellisen opetuksen käytännöllisen tärkeyden. Tämän opetuksen ymmärretään tavallisesti virheellisesti merkitsevän, että pyrkijän tulisi yrittää kieltää viisi tuppea mietiskelemällä, 'Minä en ole tätä, minä en ole tätä'. Kuitenkin edellisissä seitsemässä säkeessä Sri Bhagavan toteaa, että *neti-netiä* ei ole tarkoitettu kieltämään harjoituksen menetelmää, vaan ainoastaan tunnistamaan kokemuksen lopullinen tila. Se on, säkeissä 16-19 Sri Bhagavan opettaa meille Itse-tutkimuksen harjoituksen menetelmän; säkeessä 20 Hän opettaa meille, että sellaisen harjoituksen tuloksena todellisuus tulee loistamaan esiin spontaanisti 'Minä-Minänä' eli 'Minä olen Minä'; säkeessä 21 Hän julistaa, että todellisuus, joka näin loistaa esiin 'Minä-Minänä', on aina 'Minän'-sanan todellinen merkitys; ja lopulta säkeessä 22 Hän sanoo lopulta, että koska viisi tuppea ovat tuntemiseen kykenemättömiä ja epätodellisia, ne eivät voi olla 'Minä', todellisuus, jonka luontona on olemassaolo-tietoisuus. Toisin sanoen todellinen tieto, että viisi tuppea eivät ole 'Minä', on kokemus, joka voidaan saavuttaa vain tuntemalla 'Minän' todellinen luonne Itsetutkimuksen avulla.

Syy siihen miksi pyhät kirjoitukset aloittavat opettamalla, että viisi tuppea eivät ole 'Minä', on että harjoittaakseen Itsetutkimusta pyrkijän on hyödyllistä ymmärtää älyllisesti, että 'Minä', joka on läsnä, ei ole ruumis tai mikään muukaan apuväline, joka nyt tunnetaan hänen toimestaan sekoittuneena 'Minä'-tunteeseen. Mutta koska Sri Bhagavan ei tahdo meidän sortuvan väärinymmärrykseen, jossa älyllinen aprikointi ajaa sen totuuden yli, että viisi tuppea eivät ole 'Minä', Hän käyttää viiden tupen kieltämisen menetelmää. Tässä teoksessa Hän on huolellisesti opettanut meille Itsetutkimuksen harjoittamisen menetelmän ennen kuin ilmiantaa meille loppupäätelmän, että viisi tuppea eivät ole 'Minä'.

Tämän teoksen jäljellä olevissa kahdeksassa säkeessä Sri Bhagavan paljastaa lisää johtopäätöksiä, joista tulee hyödyllisiä auttamalla meitä panemaan Itsetutkimuksen käytäntöön, mutta jotka voi ymmärtää suoran kokemuksen kautta vain, kun me aktiivisesti keskitymme

'Minään' ja sen vuoksi oivallamme sen todellisen luonteen.

23. अक०क व्शग त्शज०स्त धउम०म्पवउ

म्क०क व्शज०तजा ष्म०वएनघ

त्शज०स्तभज पजव्क ष्म०वएनघ

अक०क	<i>ulladu</i>	se mikä on olemassa
अशग	<i>unara</i>	tietää
अशज०	<i>unarvu</i>	tietoisuus
स्तध	<i>veru</i>	toinen
,म०म्पवउम०	<i>inmaiyyin</i>	ei-olemassaolon johdosta
अक०क	<i>ulladu</i>	se mikä on olemassa
अशज०	<i>unarvu</i>	tietoisuus
ःप०	<i>ahum</i>	on
अशज०स्त	<i>unarve</i>	tietoisuus itse
भजपजव०	<i>namay ulam</i>	on 'me' (sananm. on olemassa 'meinä')

Toisen tietoisuuden olemattomuudesta johtuen tiedämme sen mikä on olemassa. Se mikä on olemassa [todellisuutena eli *satina*] on tietoisuus [eli *chit*]. [Se] tietoisuus itse olemme 'me' [todellinen Itse].

Huomautus: Se mikä todella on olemassa on ainoastaan 'me', todellinen Itse eli 'Minä', joka loistaa esiin itsestään, kun mieli kuolee. Koska tämä 'me' on ainut todellinen olemassaolo eli todellisuus, ei voi olla olemassa mitään muuta tietoisuutta kuin se, joka tuntee sen ja koska se on itsessään tietoisuus, joka tuntee itsensä. Siksi 'me', todellisuus (*sat*), olemme myös tietoisuus (*chit*). Toisin sanoen meidän olemassaolomme ja olemassaolomme tieto eivät ole eri asioita vaan ovat yksi ja sama todellisuus.

24. ,ग० पउवध०वज थएणए तज०

लकजगलनजर लकवजत रभ०वएनघ

त्नजवउ व्शज०स्तस्त ध्म०वएनघ

,ग०वप०	<i>irukkum</i>	olemassa oleminen
,वध०वजथ०	<i>iyarkaiyal</i>	luonnoltaan
?च	<i>isa</i>	Jumala
चएतज०क०	<i>jivarkal</i>	sielut
हर	<i>oru</i>	yksi
लनवगल्क	<i>porule</i>	ydin ainoastaan
:तज०	<i>avar</i>	ovat
अनजवउ	<i>upadhi</i>	apuneuvo
अशज०स्त	<i>unarve</i>	tieto pelkästään
स्तध	<i>veru</i>	erilainen

Olemalla olemassa luonnoltaan [se on, todellisessa luonnossaan, mikä on olemassaolo eli *sat*], Jumala ja sielut ovat vain yhtä olemusta [eli *vastua*]. [Heidän] apuneuvo-tietonsa [tai apuneuvo-tietoisuutensa] yksin on erilainen.

Huomautus: Olemassaolo-tietoisuus 'Minä olen' on sekä Jumalan (Iswaran) että sielujen (*jivojen*) todellinen luonto. Mutta tällä 'Minä olen':lla apuneuvot eli *upadhit* ovat päälle asetettuja ja nämä apuneuvot, jotka ovat väärän tiedon eli tietämättömyyden muotoa, synnyttävät näennäisen erilaisuuden, mikä on olemassa Jumalan ja sielujen välillä. Esimerkiksi, sielu tuntee, 'Minä omaan hieman tietoa, mutta Jumala on kaikkietävä; minä olen voimaton, mutta Jumala on kaikkivoimainen; minä olen rajallinen, mutta Jumala on kaikkialle levittäytyvä.' Sellaiset sielun tunteet ovat niitä, joita kutsutaan 'apuneuvo-tiedoksi' (*upadhi-unarvuksi* tamilinkielisessä versiossa ja *vesha-dhiksi* sanskritinkielisessä versiossa). Tässä on tärkeää huomata, että tämä 'apuneuvo-tieto' on kuvittelua, joka on olemassa vain sielun näkymissä (*jiva-drishtissa*), muttei Jumalan näkymissä (*Iswara-drishtissa*).

25. वमॐम् अनजवउतउॐ लजजॐतव वजमएचमॐ
धमॐम् अशजॐतवज एभॐवएनघ
वजमज लवजकउजॐतवज एभॐवएनघा

वमॐम्	<i>tannai</i>	oma itse
अनजवउ	<i>upadhi</i>	apuneuvot
तउॐ	<i>vittu</i>	haluamassa luopua
हजॐतव	<i>orvadu</i>	tietäminen
वजमॐ	<i>tan</i>	itse
?चमॐवमॐम्	<i>isan-tannai</i>	Jumala
अशजॐतव	<i>unarvadu</i>	tietäminen
:पॐ	<i>am</i>	on
वजमजबॐ	<i>tanay</i>	omana itsenään
हकउजॐतवजथॐ	<i>olirvadal</i>	koska Hän loistaa

Tietäen oman itsensä luopuneen [omista] apuneuvoistaan [*upadheista*], on itsessään Jumalan tuntemista, koska Hän loistaa itsenään [omana todellisuutenaan, 'Minä olen'].

Huomautus: Koska se, joka on olemassa ja loistaa yhdessä 'Minä olen':na on Jumalan todellinen luonto ja koska se on vain sielun omaa apuneuvo-tietoa (*upadhi-unarvua*), joka peittää tämän oman 'Minä olen'-tiedon, tämän 'Minä olen' tietäminen, joka on sielun oma todellinen Itse, ilman apuneuvoja (*upadheja*) on itsessään Jumalan tuntemista.

Vertaa tätä *Ulladu Narpadun* säkeeseen 20, jossa Sri Bhagavan sanoo, '...Hän, joka näkee [todellisen] Itsen, [yksilöllinen] itsen perustan, vain Hän on nähnyt Jumalan, koska [todellinen] Itse - [joka loistaa esiin] sen jälkeen kun juuri, [yksilöllinen] itse on menehtynyt - ei ole muuta kuin Jumala'.

26. वजमज बउगवॐल्य वमॐम् बधउवथजभॐ
वजमउगते धिॐववज एभॐवएनघ
वमॐवब भउॐविए वमॐवएनघा

वजमजबॐ	<i>tanay</i>	Itse (sananim. Itsenä)
,गवॐल्य	<i>iruttale</i>	oleminen itse
वमॐम्	<i>tannai</i>	Itse
बधउवथॐ	<i>aridal</i>	tietäminen
:पॐ	<i>am</i>	on

वजमÖ	<i>tan</i>	Itse
,गä	<i>irandu</i>	kaksi
नघÖध	<i>atradu</i>	se mitä ei ole
:थÖ	<i>al</i>	koska
वमÖमब	<i>tanmaya</i>	todellisuutena
भउÖँ	<i>nittai</i>	oleskelu (<i>nishta</i>)
?ढ	<i>idu</i>	tämä

Oleminen Itsenä on itsessään Itsen tuntemista, koska Itse on se, joka ei ole kaksi. Tämä on olemista todellisuutena (*tanmaya-nishtana*).

Huomautus: Koska meillä ei ole kahta itseä, itsen tunteminen toisen itsen toimesta, jota kutsutaan Itsetiedoksi, ei ole muuta kuin Itsenä olemisen tila --- se on, sellaisena pysyminen mitä me todella olemme, pelkkänä olemassaolo-tietoisuutena 'Minä olen', 'Minä olen tänä' tai 'Minä olen sinä' ilmenemisen sijasta. Tämä Itsenä olemisen tila on se, mitä kutsutaan 'Itse-olemiseksi' (*atma-nishtaksi*) eli 'todellisuutena olemiseksi' (*tanmaya-nishtana*).

27. नघउतधउ बजप्पब पघÖघ तघउल्ल
बधउतजा प्पबए व्मÖघएनघ
तघउतवघÖ लाजमÖघउथ्थ व्मÖघएनघ

नघउत	<i>arivu</i>	tieto
नघउबजप्प	<i>ariyamai</i>	tietämättömyys
अपÖ	<i>um</i>	molemmat
नघÖघ	<i>atra</i>	joka on vailla
नघउल्ल	<i>arive</i>	tieto pelkästään
नघउत	<i>arivu</i>	tieto
:ापÖ	<i>ahum</i>	on
अद्वैप	<i>unmai</i>	totuus
?ढ	<i>idu</i>	tämä
नघउतवघÖ	<i>arivadarku</i>	tietää
हमÖः,थ्थ	<i>ondru-ilai</i>	ei ole mitään

Tieto, joka on vailla sekä tietoa että tietämättömyyttä [objekteista], yksin on [todellinen] tieto. Tämä on totuus, [koska Itsekokemuksen tilassa] ei ole mitään tiedettävää [muuta kuin oma itse].

Huomautus: Ihmisen oman olemassaolon 'Minä olen' pelkkä tietoisuus, joka on vailla sekä tunnetta 'Minä tiedän' että 'Minä en tiedä', yksin on puhdasta tietoa.

Vertaa tätä *Ulladu Narpadun* säkeeseen 12, jossa Sri Bhagavan sanoo: 'Se, joka on täysin vailla tietoa ja tietämättömyyttä [objekteista], on [todellinen] Tieto. Se, joka tietää [jotakin muuta kuin itsensä] ei ole todellista tietoa. Koska Itse loistaa ilman toista [sille] tiedettävää tai ilman että tekee [se] tiedetyksi, se on [todellinen] tieto; se ei ole tyhjiys [vaikkakin vailla sekä tietoa että tietämättömyyttä objekteista]. Tiedä näin.'

28. वमजवउबथÖ बजलवमवÖ वजमÖलधजÖ उधÖनउमÖ
ममजवउ बमभÖवचवÖ व्मÖघएनघ

ताँ चउवजमभव ष्मÖवनघा

वमजढ	<i>tanadu</i>	ihmisen oma
,बथÖ	<i>iyal</i>	luonto
बजढ खम	<i>yadu-ena</i>	mikä
वजमÖ लवजउाउथÖ	<i>tan terihil</i>	jos ihminen tietää
नउमÖ	<i>pin</i>	silloin
नमजवउ	<i>anadi</i>	aluton
नमभÖव	<i>ananta</i>	loputon
चवÖ	<i>sattu</i>	olemassaolo
नतँ	<i>akhanda</i>	särkymätön
चउवÖ	<i>chit</i>	tietoisuus
:मभÖवपÖ	<i>anandam</i>	autuus

Jos ihminen tietää mikä hänen oma luontonsa on, silloin [se mikä tulee pysymään ja loistamaan on vain] aluton, loputon ja särkymätön olemassaolo-tietoisuus-autuus [*anadi ananta akhanda sat-sit-ananda*].

Huomautus: Tämän säkeen saattaa myös tulkita merkitsevän, 'Jos ihminen tietää mikä hänen oma luontonsa on, silloin (sen huomataan olevan) aluton, loputon ja särkymätön olemassaolo-tietoisuus-autuus'.

29. नभÖवतए धिÖघ नगच ष्मÖवतज
धउमभÖव भउष्यभउधÖघ थभÖवनघ
तउधनशउ भउधÖघथज ष्मÖवनघा

नभÖव	<i>bandha</i>	orjuus
तएी	<i>vidu</i>	vapautuminen
नघÖघ	<i>atra</i>	mikä on vailla
नगचपÖ	<i>para-sukham</i>	korkein autuus
अधÖघतजघ	<i>uttravaru</i>	saavuttaneena
,भÖव	<i>inda</i>	tämä
भउष्य	<i>nilai</i>	tila
भउधÖघथÖ	<i>nitral</i>	pysyminen
,धनशउ	<i>irai-pani</i>	Jumalan palveleminen (tai Jumalasta nauttiminen)
भउधÖघथÖ	<i>nitral</i>	pysyminen
:पÖ	<i>am</i>	on

Oleminen tässä [Itsen] tilassa, saavuttaneena korkeimman autuuden [mainittu edellisessä säkeessä], joka on vailla orjuutta ja vapautumista, on pysymistä Jumalan palveluksessa [tai pysymistä Jumalan nauttijana].

Huomautus: Orjuus ja vapautuminen ovat molemmat pelkkiä ajatuksia ja koska ne voivat olla olemassa vain tietämättömyyden (*ajnanan*) tilassa eikä todellisen tiedon (*jnanan*), Itse-olemisen tilassa. Vertaa tässä *Ulladu Narpadun* säkeeseen 39, jossa Sri Bhagavan sanoo: 'Vain niin kauan kuin ihminen, ollen mieletön [ihminen vailla todellista tietoa], tuntee "Olen orjuudessa", tulee hänellä olemaan orjuuden ja vapautumisen ajatuksia. [Mutta] kun hän näkee itsensä [tutkimalla]

"Kuka on orjuutettu?" ja kun [sen kautta] ikuisesti vapaa ihminen [todellinen Itse] yksin jää jäljelle vakiintuneena totuutena, koska orjuuden ajatus ei voi pysyä, voiko vapautumisen ajatus jäädä jäljelle?"

Koska Jumala on täydellinen Kokonaisuus, Hän ei tarvitse eikä halua mitään palvelua meiltä. Mutta kun me ilmestymme erillisinä yksilöinä tuntien 'Minä olen tämä ruumis', me koemme loputonta surua ja sen tähden kaikille armolliselle Jumalalle tulee tarpeelliseksi juosta pelastamaan meidät itse luomistamme ongelmista. Näin meidän ilmestymisestämme 'Minä olen sellainen-ja-sellainen' johtuen, me teemme Jumalalle välttämättömäksi palvella meitä. Siksi ainut todellinen palvelu, jonka voimme tehdä Jumalalle, on lakata ilmestymästä yksilönä ja sen kautta pidättyä tekemästä Häntä tarpeelliseksi palvelemaan meitä. Tästä syystä oleskelu ainiaan Itsenä ilmestymättä uudestaan yksilönä on todellakin olemista Jumalan palveluksessa.

Tämän säkeen sanskritinkielisessä versiossa, jonka merkitys on, 'Sielu [jiva], joka saavuttaa täällä korkeimman autuuden, joka ylittää orjuuden ja vapautumisen, on todellakin jumalainen [daivikah]', Sri Bhagavan ei ole tehnyt suoraa mainintaa 'olemista Jumalan palveluksessa', joka on keskusajatus tämän säkeen alkuperäisessä tamilinkielisessä versiossa. Kuitenkin Sri Bhagavan selitti kerran, että sana 'daivikah' (jumalainen), jota Hän käytti tämän säkeen sanskritinkielisessä versiossa, tarkoitti viittausta 'ihminen jonka toiminnat ovat Jumalan toimintoja', koska hän, joka on saavuttanut korkeimman autuuden tilan, on menettänyt yksilöllisyytensä eikä ole sen vuoksi muuta kuin Jumala, yksi korkein todellisuus. Vertaa *Guru Vachaka Kovain* säettä 1139, jossa Sri Bhagavan sanoo, 'Jos sitä kysytään, "Jos he [nuo, jotka pysyvät Itsenä] ovat menettäneet tekijyyden tunteen, kuinka voivat [heidän ruumiinsa, puheensa ja mieltensä] teot edelleen jatkua? Me kuitenkin näemme sellaisten tekojen jatkuvan," toiset vakuutti että, koska heidän sisäinen kiintymyksensä oli kuollut, heillä oli Jumala Itse asustamassa sydämissään ja tehden [kaikki nuo teot].'

30. बजमध० धउबथ०त० ल्वजउ लमव्ठ
 वजमध० धतलपम०धज म्भ०वएनध
 वजमजप० गपल्शच म्भ०वएनधा

बजम०	<i>yan</i>	minä
ॠध०	<i>atru</i>	halunnut lakata olemasta
,बथ०त०	<i>iyalvadu</i>	se mikä pysyy
ल्वजउम०	<i>terin</i>	jos ihminen tietää
ख०	<i>edu</i>	mikä
ॠ	<i>adu</i>	se
वजम०	<i>tan</i>	yksin
भथ०	<i>nal</i>	erinomainen
वतप०	<i>tavam</i>	askeettisuudet eli <i>tapakset</i>
खम०धजम०	<i>endran</i>	näin sanottu
वजम०	<i>tan</i>	itse
:प०	<i>am</i>	joka on
गपल्शचम०	<i>ramanesan</i>	Herra Ramana

'Se mitä [koetaan] jos ihminen tietää sen mikä jää jäljelle sen jälkeen kun 'minä' on lakannut olemasta, se yksin on erinomaista *tapasta*' --- näin sanoi Herra Ramana, joka on Itse.

Huomautus: Tila, joka koetaan kun ihminen tietää ja pysyy todellisena Itsenä, joka on se, joka

jää jäljelle sen jälkeen kun yksilöllinen 'minä' eli ego on lakannut olemasta --- se egon ilmenemättömyyden tila yksin on todellista *tapasta*.

Niin kutsutut askeettisuudet eli *tapakset*, joita askeetit suorittivat Daruka Metsässä, eivät olleet alkuunkaan todellista *tapasta*, koska niitä suoritettiin vain päämääränä saavuttaa voimaa, täyttää haluja ja sen jälkeen korottaa egoa. Todellinen *tapas*, kuten Herra Siva opetti noille askeeteille ja kuten Sri Bhagavan määritteli tässä teoksessa, ei ole muuta kuin egottomuuden (täydellisen itsekieltämisen) tila, jossa ihminen tietää ja pysyy todellisena Itsenä sen sijaan että ilmestyisi yksilönä tekemään tai saamaan mitään aikaan.

Tämän viimeisen säkeen tamilinkielisen version on laatinut Sri Muruganar. Seuraavat viisi säettä ovat Sri Muruganarin 'Tiruvundiyanin' viimeiset viisi säettä ja Sri Bhagavan liitti ne *Upadesa Undiyarin* loppuun päätöksen tekevinä säkeinä.

1. ,ग्दा लकथÖयज पउञ्चत मदष्व
तग्द तशद्वाउम र्भÖवएनध
तज³वÖ प्यद्वाउम र्भÖवएनधा

Koskettaen Jumalan [Herra Sivan] Jalkoja kaikki *rishit* [askeetit Daruka Metsässä] tervehtivät [Häntä] kunnioituksella ja lauloivat Hänen ylistystään. ('Tiruvundiyan' 1.133)

2. अधÖघजजÖÖ ाध्वउ ब्ल्वच त्भÖवउवजजÖ
लचजधÖघ ानग म्भÖवएनध
चपद्वाक ल्तद्वाि म्भÖवएनध

Korkein Guru, joka lauloi *Upadesa Undiyarin* vakuutuksena palvojille, [jotka tulivat Hänen luokseen vapautumisen vuoksi], on hyväenteinen Venkatan [Sri Ramana]. ('Tiruvundiyan' 1.134)

3. नथÖयज^{तै} नथÖयज^{तै} नधÖजमÖ घजबउगपÖ
नथÖयज^{तै} नथÖयज^{तै} प्भÖवएनध
नजजÖपउञ्च तज³लत भ्भÖवएनध

Loistakoon Hän, [Sri Ramana] kunniakkaana monia satoja tuhansia vuosia maan päällä. ('Tiruvundiyan' 1.135)

4. ,ञ्वलवीनÖ लनजग्त्तÖ लचतउपीनÖ लनजग्पÖ
तञ्चबधवÖ ल्वजÖत्तजग् प्भÖवएनध
तजयउ नथतंयउ भ्भÖवएनध

Loistakoot nuo, jotka tekivät syntiä, nuo, jotka kuulevat ja jotka virheettömästi ymmärtävät [tämän *Upadesa Undiyarin*] loistokkaasti monia aikakausia. ('Tiruvundiyan' 1.136)

5. ाधÖ पतजÖक्द् ाधÖशजÖभÖ वजद्वावÖवज
भउधÖ पतजÖक् प्भÖवएनध
भएइयउ तजयउल्व भ्भÖवएनधा

Pysykööt nuo, jotka opiskelevat [tämän *Upadesa Undiyarin*] ja nuo, jotka ovat oppineet ja ymmärtäneet sen, siellä [Itsessä] loistaen kunniakkaasti monia aikakausia. ('Tiruvundiyan' 1.137)

Sri Ramanarpanamastu

Kirjoittaessaan nämä kolmekymmentä säettä, jotka hän teki yhdellä istumalla, Sri Bhagavan keskusteli yksityiskohdissa kaikista ideoista Sri Muruganarin kanssa, joka oli saapuvilla yksi toisensa jälkeen järjestäessään ja tasapainottaessaan sarjoja ja näiden keskustelujen kulkiessa alkuperäiset säkeiden luonnokset 16, 28 ja 30 olivat Sri Muruganarin kirjoittamia ja olivat siten Sri Bhagavanin tarkistamat. Tällainen oli läheinen yhteistoiminta jossa Sri Bhagavan ja Sri Muruganar toimivat yhdessä.

Vertaa Kertomuksiin Sri Ramana Maharshin kanssa, p. 103, jossa merkitään muistiin Sri Bhagavanin vastanneen annettuna toimintaohjeena 'poikkeavat toisistaan johtuen yksilöiden myötäsyttyisyyden ja heidän mieltensä hengellisen kypsyneisyytensä erilaisuudesta.'